

Sære personer

Bonnie og John

Hvad sagde Jacob? Spurgte John. Ikke en skid! Sagde Bonnie, jeg har da gudskelov fået ham opdraget. Hun tværede sin cigaret ud i askebægeret og kiggede sig hastigt omkring. Lyn hurtigt skovlede hun de gratis tændstikker som stod på bardisken, ned i sin taske, mens hun kom læbestift på med den anden hånd. Nu holder du, sagde John, mens han kiggede sig nervøst omkring med det ene øje. Jeg gider fandme ikke komme i fængsel igen, fordi du skal stjæle tændstikker. Det andet øje havde fået en permanent skade ved de årelange ophold på Kærsmindebadet, som han tilbragte på knæ, med at kigge ind af nøglehullet til damerne.

Han var kun blevet snuppet én gang, men hans sædvanlige snarrådighed havde reddet ham.

Først sparkede han bademesteren der hvor det gør satans ondt, og da han bøjede sig frem, nikkede han ham en skalle. Det har han rigtig godt af, tænkte John, geskæftige mennesker har vi nok af her i byen. Hvad er din plan? Spurgte han Bonnie. Jeg håber ikke det er for langt uden for byen. Jeg skal se Big Brother, og det er den sidste uge inden finalen. Det er dårligt nok uden for byen, det er nemlig Storcentret! Sagde Bonnie.

Storcentret! Sagde John. Det er da alt for farligt. Gu er det da ej! Sagde Bonnie, der er ikke én der kunne drømme om at sådan et kup kunne laves af lokale folk.

Kvikley er da også en udmærket forretning! Sagde John, og oven på sådan en lørdag hvor de har solgt masser af morsdags gaver til de stakkels mænd der ligger under for den slags middelalderlige fordomme. Vi skal aldeles ikke i Kvikley! Sagde Bonnie. Nu må du fandme tage dig sammen John.

John krympede sig. Bonnie havde jo ret. Han var ved at blive lidt blødsøden. Var det alderen der var begyndt at trykke. For bare et par år siden var det ham der havde det store ord at sige ved havnen. Folk rystede over det hele hvis de tilfældigvis stødte ind i ham. Utallige var de middagsinvitationer og tilbud om både det ene og det andet der faldt ned i hans Turban. Så kom hans frivillige pension, og han kunne tydeligt mærke, at de folk der før havde respekteret ham, vendte ham ryggen. Hans store held var Bonnie. Det varede desværre alt for længe inden han fandt ud af det. Han var tilfældigvis på besøg en dag, hun fik besøg af kriminalforsorgen.

Hold kæft hvor blev han glad. Det var lige en kvinde efter hans hjerte. Han fandt ud af senere, at Bonnie havde en omfattende kriminel karriere bag sig. Det var lige fra cykeltyveri til kørsel uden cykellygte. En enkelt overtrædelse af ordensreglementet i Storegade var det også blevet til (dumme svin efter en ordenshåndhæver) Hvis det ikke er Kvikley, Hvad er det så? Spurgte John. Idiot! Sagde Bonnie, det er da Tiger.

Selvfølgelig! Tænkte John, Tiger hvor folk står i kø, for at komme af med deres penge for alt muligt kopi ragelse fra Østen.

Her! sagde Bonnie, her er din Sorte Per maske, og så gør du bare hvad jeg siger, som sædvanligt. Turen til Paderup gik uden de helt store uheld, bortset fra en enkelt punktering, som John lod Bonnie om at klare, da han påberåbte sig sit dårlige øje.

Det bevirkede desværre at Tiger og Storcentret havde lukket da de endelig nåede frem. De sad lidt og sundede sig udenfor i deres bil. Din gamle idiot! Sagde Bonnie, næste gang tager jeg Jacob med, han ved sgu da i det mindste hvad det drejer sig om.

John sagde ingenting. Pludselig steg han ud af bilen, og tog sit koben, som han havde smidt på bagsædet. Han stiledede direkte mod en stor grå bil som holdt et par pladser fra deres egen.

Han hævdede kobenet og gav fordøren et par solide hak. Sjældent havde Bonnie set John så fornøjet. På vej om til den anden fordør, fik han tid til at smadre bagruden.

John for helvede! Sagde Bonnie, du får os sgu i fængsel en skønne dag, hvad skulle det til for. Jeg genkendte pludselig bilen! Sagde John, det er bademesterens fra Kærsmindbadet.

Bonnie og John på nye eventyr.

John var egentlig ganske godt tilfreds med livet. Takket være sine lyssky aktiviteter var han ganske godt ved mufferne. Han så sig veltilfreds om i lejligheden. Jeg tør ikke engang tænke på hvad sådan en lejlighed ville koste i København. Han kiggede på sit ur. Det var mærkeligt! Tænkte han, man kan sige meget om Bonnie, men hun er altid præcis. Han rejste sig og gik ud i sit smarte åbne køkken, åbnede en af lågerne, og tog en stor æske Ostepops frem, som han hældte op i en skål. Han skævede til sin Labtop der stod og brummede på bordet. Skal jeg lige se hvad alle analfabeterne har fundet på siden sidst! Tænkte han. Han fortrød tit, at han havde meldt sig på siden, men han fornemmede også, at især kvinderne, var meget glade for hans vittige pen og hans gode udseende.

Han tog skålen med Ostepops og gik ind i stuen, hvor han tændte for fjernsynet. Ally Mcbeal på den ene, og disse små afskyelige Angry Birds på den anden. Det var sgu en tynd omgang! tænkte han. Hvorfor fanden sender de altid porno kl. lort om natten, når almindelige mennesker som mig sover.

Det ringede pludselig på døren. Det var på tide! Tænkte han. Han skævede til sit ur. Næsten en time forsinket. Det var aldrig sket før. Udenfor stod Bonnie – kokrød i hovedet. Hun skubbede ham til side og marcherede ind i stuen, hvor hun smed sig i fars stol. Hvornår skal i have den skide elevator lavet! Sagde hun. Jeg har siddet nede i kælderens den sidste time, og råbt og skreget, inden der kom en skide elektriker, med en skide skruetrækker, og hjalp mig fri.

Du ved jo godt! Sagde John, det er jo ikke mig der bestemmer det, det er jo udlejeren. Hun åbnede sin taske og smed en stak breve på bordet. Jeg tømte lige postkassen! Sagde hun. John tog det øverste, og sprættede det op. Indenrigsministeriet læste han. Bonnie kunne se hvordan farven langsomt forlod hans ansigt. Hvad er der galt? Spurgte hun, du ligner

Grauballemanden i hovedet. Jeg skylder et par måneder i spjældet! Sagde John. Sidst jeg var i retten – du ved, den med Tamburmajoren fra Randers pigegarde, som havde mistet sin stav, og jeg så tilbød hende, at hun kunne låne min rumsterstang – har jeg ventet på en afgørelse fra ministeriet. I den sag får jeg en betinget dom. Men jeg kom desværre til at kalde dommeren for en idiotforstander, og det kommer til at koste to måneder i Sdr. Omme statsfængsel.

Og hvad så! Sagde Bonnie, det er jo ikke første gang du sidder i fængsel. Nej det kan man ikke just sige! Sagde John og lo hæst. Men der er nogle typer i Sdr. Omme jeg ikke har den fjerneste lyst til at møde igen. Jeg er jo så maskulin som nogen, men af en eller anden grund endte jeg i en barak hvor de indsatte sad og smurte neglelak på, det meste af dagen, mens de kaldte hinanden for skatter og pusserrøv, og jeg ved ikke hvad.

Ved du hvad! Sagde Bonnie, du siger bare til Fængselsinspektøren, at du har en allergisk reaktion over for neglelak, som du har fået målt ved Gaskromatografi. Inden han har fundet ud af hvad det betyder, er du for længst blevet løsladt.

Der er noget jeg tit har haft lyst til at spørge dig om! Sagde John. Hvad gjorde du egentlig af Clyde. Han dukkede uvilkårligt hovedet. Han havde oplevet hendes temperament ved flere lejligheder. Sidste gang han havde sagt hende imod, havde hun givet ham een oven i hovedet med stegepanden. Dette boiiiiing kunne han genkalde sig endnu.

Det skal du overhovedet ikke bryde din lille hjerne med, din gamle Klovn! Sagde Bonnie. Han ligger godt hvor han ligger – Ca. 5 fod under jorden. Jeg håber sandelig ikke, at du behandler alle dine makkere på samme måde! Sagde John med et nervøst grin. Selvfølgelig gør jeg ikke det! Sagde Bonnie, trods alt deler du jo også DNA med Jacob.

Nu mens vi er ved det forretningsmæssige! Sagde Bonnie, står der noget i papirerne om, hvornår du skal ind og sidde. Den første juli! Sagde John. Grunden til, at jeg spørger er, at jeg har mødt en ung pige der også får sat sine lokker ved en frisørlev på Tradium! Sagde Bonnie. Vi har gået en del på genbrug sammen, og det varede ikke længe inden jeg opdagede, at hun stoppede det meste af tøjet ned i tasken når personalet vendte ryggen til. Faktisk er hun noget mere behændig end jeg selv. Vi tager også i Bilka engang imellem og provianterer. De der butiksdetektiver er noget af det dummeste du kan forestille dig. For øvrigt tror jeg, at du kender hende! Sagde Bonnie.

Men dog! Sagde John, hvad hedder hun? Hun hedder Camilla Elfwing Stockalper! Sagde Bonnie. Ja hende kender jeg udmærket! Sagde John, hun er med i min Facebook gruppe, men er du sikker på at hun har psyken til sådan noget, på mig virker hun en anelse frustreret. Hun skriver alenlange indlæg hvor hun deler verbale tæsk ud til højre og venstre. Er det ikke hende der er gift med en udlænding, fra Congo eller Elfenbenskysten. Sweitz rettede Bonnie ham. Hun har mange talenter den pige. Hun bager kager og boller, og laver mad der kan få enhver kok til at gå i kloster.

Hendes store specialitet er Sarah Bernhardt kager, og vi kunne jo komme et smut til Sdr. Omme med sådan en kage med en lille fil indeni. Hun grinte larmende mens hun slog ham på ryggen.

Det ringede pludselig på døren og Bonnie rejste sig for at lukke op. Hej Jacob! Lød det ude fra gangen, og derefter kom lyden af et smask kys. Hej far! Sagde Jacob, er du ikke begyndt at lave mad endnu, jeg er skrupsulten. Hvad skal vi for øvrigt have i dag.

Vi skal have friskfangede Fjæsing! Sagde John, du kan roligt glæde dig.

Hvordan går det med jeres rollespil! Spurgte Jacob, er det sjovt at spille forbryder? Det kan du roligt regne med! Sagde John, din kone er et naturtalent som forbryder. Nu øver vi lige torsdag og fredag, og så er vi klar til premieren på lørdag.

Nåh, jeg må hellere kigge lidt på den Fjæsing. Er der nogen der vil have en øl.

Efter at Jacob var taget af sted igen, sad John og Bonnie og slappede lid af. Det er ikke sidste gang jeg skal have Fjæsing! Sagde Bonnie, der har du haft en heldig hånd din gamle Gnavpot. Hvad laver Jacob i RGF om tirsdagen, jeg har da aldrig set ham som den store gymnast! Sagde John. Han dyrker sidespring for øvede! Sagde Bonnie, det er den bedste slankekur der findes. Tror du han hoppede på vores historie om Rollespil! Spurgte John. 100%! Sagde Bonnie, og hvis han har en lille mistanke skal han nok holde kæft, da det er mine ekstra penge der gør, at vi er i stand til, at opretholde en vis levestandard.

Har du ikke andet end den der Campinghabit at gå i! Sagde hun pludselig, du ser frygtelig ud. Det er mindst 30 år siden, at de var moderne. John kiggede ned af sig selv. 30 år kunne vist nok ikke gøre det, da han havde købt den på en ferie til Vester Velling først i halvfjerdserne. Eller var det Øster Velling, han kunne ikke huske det. Han fjernede et lille stykke fjæsing der havde lagt sig til rette på hans lille topmave. Det er også fandens, at jeg er så madglad! Tænkte han, jeg skal til at passe på. Alle de pletter der var på Campinghabitten betød dyrebare minder for ham. Den store brune på venstre knæ stammede fra en sejltur, hvor der pludselig kom en forkeret sø, og væltede gryden med brun sovs ned over ham. Det var faktisk på den tur, at han startede sin karriere op for alvor, på kant med loven. Han havde siddet på sin båd og kigget på de andre både i havnen nede i Flensborg, da der pludselig var een der råbte! Hej John. Det var Henrik Lykke Jensen – kaldet Lykkesmeden – der stod på kaj kanten og grinede smørret. De havde mødt hinanden på Kragsskovhede (hvor dagens ret var tørre tæsk) hvortil de ankom nogenlunde samtidig. Den første springtur var sammen med Lykkesmeden, og det lykkedes dem at være på fri fod et par uger inden de blev snuppet igen. Glade minder.

Træd nærmere! Råbte John, nu skal vi fandme ha' os en øl eller ti. Den næste time gik med at snakke gamle minder. De havde ikke rigtig haft nogen forbindelse med hinanden, men havde dog engang imellem læst overskrifterne i Avisen om hinanden, når de havde fået en ny dom. Hvad så, din gamle Søluk! Sagde Lykkesmeden pludselig, er du stadigvæk inden for branchen. John sendte ham et såret blik. Selvfølgelig er jeg det! Sagde han, det er sgu da det eneste der kan betale sig med de skatter.

Jeg er i gang med mit sidste kup! Sagde Lykkesmeden. Jeg skal bare tjene penge nok til, at finansiere min uddannelse som Journalist. Om man er kriminel eller Journalist kan sgu da være lige meget! Sagde John. Han kom pludselig i tanke om Lykkesmedens øgenavn på Kragsskovhede "Løgnhalsen" Helt enig! Sagde Lykkesmeden, men mine nerver er begyndt at drille mig. Han bøjede sig ind over bordet og sagde halvt hviskende: jeg mangler en mand der kan sejle nogle ture fra Flensborg til Kollund med nogle kasser sprit. Der har altid været penge i at være spritsmugler, og der bliver også penge til dig. Jeg foreslår at vi deler pengene i to lige store portioner. Hvad siger du til det.

Han så stadigvæk Lykkesmeden engang imellem til en kop kaffe og et stykke Wienerbrød, men når der er andre tilstede passer de altid omhyggeligt på, med at tale om fortid. Lykkesmedens avis, er dog den eneste der aldrig har omtalt Johns meritter.

John for helvede! Lød der pludselig en stemme, er du faldet i søvn. Det var Bonnie der stod bøjet ind over ham. Nej nej! Sagde John, jeg kom pludselig i tanke om noget. Gode gamle minder, du ved.

Nu vil jeg overlade opvasken til dig! sagde Bonnie, Camille og jeg har tænkt os, at lette Bilka for lidt af deres overskud i aften. Pas nu på! Sagde John, jeg får et helvedes besvær med Jacob hvis det går galt. Hvad fanden skulle gå galt! Sagde Bonnie, Camilla og jeg er simpelthen de bedste.

Da Bonnie var gået ordnede han hurtigt opvasken. Han åbnede en flaske god rødvin og satte sig hen i fars stol og smækkede benene op, og gjorde sig det behageligt. Gad vide om der kommer noget i fjernsynet der er værd at se på! Tænkte han, eller skal jeg lige se hvad analfabeterne fra Randers OK, har skrevet på min computer. Nej det kan vente. Det er også sjældent, at det er de helt store guldkorn jeg kan samle op. Han tændte for fjernsynet og frem tonede Linse Kesler. Vorherrebevars! Tænkte John, det er pater det hele. Hvorfor kommer jeg altid til at tænke på en ko når jeg ser hende. Sådan en Linselus. Han sad lidt og klukkede over sin egen vittighed. Han zappede over på en anden kanal, og frem tonede Tom Jones, der sang en Evergreen fra tresserne. Endelig noget ordentlig musik! Tænkte John. Han tog en stor slurk vin og lænede sig velbehageligt tilbage i stolen.

Han havde ikke mere end lige sat sig godt til rette, da det ringede på døren. Han rejste sig møjsommeligt og gik ud og lukkede op. Udenfor stod de to mennesker han mindst af alt ville møde. Kriminalinspektør Kurt Brøsig og hans makker Kriminalassistent Frode Knarvorn. Goddag John! Sagde Kurt, du ligner en der har en hedetur, du er helt rød i kammen. Jeg har lidt influenza! Mumlede John, hvad skyldes æren. Det vil jeg fortælle dig hvis du inviterer os indenfor. Hvad helvede fejler jeres elevator for øvrigt? Spurgte Kurt. Vi har siddet fanget i kælderen den sidste time, inden det passede elektrikerens, at befri os. Jeg ved det ikke! Sagde John hidsigt, jeg er da for helvede ikke Elevatormontør. Godt ord igen! Sagde Kurt, må vi komme ind.

Satans også! Tænkte John, jeg må hellere lade dem komme ind, ellers kommer de vel rendende med en ransagningskendelse, og det er slet ikke godt. Kaffe? Spurgte han ud i luften. Ja tak! Sagde Kurt, to stykker sukker i min og ingenting i Frodes. Frode stod og kiggede ud over byens tage fra Johns lille altan. Det er fandme en god udsigt du har her John! Sagde han, men du skal ha' noget gjort noget ved alt det duemøg der ligger over det hele. De skide duer! Sagde John, driver mig til vanvid, og jeg har lige købt et Jagtgevær og så skal du bare se løjer. Et Jagtgevær! Sagde Kurt, det lyder vældig interessant, du har måske fået våbentilladelse efter, at vi forlod gården for et par timer siden.

For satan da også! Tænkte John, hvorfor fanden var Bonnie her aldrig når det brændte på, nu fjollede hun garanteret rundt med hende Alpestokken i Bilka, hvor de stjal læbepomader og engangsbleer til deres snottede unger. Hold nu kæft Kurt! Sagde han, du ved sgu da godt, at våben aldrig har været min stil. Kurt kiggede på ham. Det er sådan set rigtig nok! Indrømmede han, du har aldrig brugt våben uanset hvad du har rodet dig ind i. Okay,! Sagde han, den lader vi ligge, men jeg har noget du skal se, John. Han tog sin mappe, og fremdrog en stak fotografier som han spredte ud på bordet.

Der blev lavet et omfattende hærværk på en parkeret bil forleden dag! Sagde Kurt, og her er hvad video overvågningen fangede. Der var ikke så meget tvivl kunne John se med et halvt øje. Hvad siger du til det? Spurgte Kurt.

Jeg vil gerne have 2 stk. af nr. 2 og 2 stk. af nr. 3 og ellers et eksemplar af alle billederne undtaget nr. 6 der er noget utydelig! Sagde John. Kriminalassistent Frode Knarvorn satte i at grine, indtil Kurt Brøsig sendte ham et blik der sagde, vil du gerne ned på Motorkontoret igen og udstede kørekort.

Ja ja John! Sagde Kurt, hvis jeg fremmer sagen, kan vi nå at lægge den sammen med den anden sag, som du skal ind at afsone den første juli.

Barak nr. 6

For satan da også! Tænkte John. Hvor har jeg da ondt i mit stakkels hoved. Han rejste sig noget besværligt fra det sted hvor han var faldet om på gulvet. Bliver jeg da for helvede aldrig klogere! Tænkte han, jeg skulle aldrig have lukket de to skøre kællinger ind. Han havde netop forberedt sig på en hyggeaften alene, da det ringede på døren. Han skulle møde på banegården næste morgen kl. 10, så han foretrak erfaringsmæssigt at møde sober op. De første gange han skulle møde til afsoning kunne han da godt finde på at drikke sig stiv i toget, men det gad han ikke mere. Han gik ud på badeværelset, hvor han tvang sig selv til, at kigge i spejlet. Han stak tungen ud, det føltes som om han havde en uldsok i munden. Hold kæft tænkte han, der kunne gro en roemark på den tunge. Han åbnede for bruseren og skruede helt op for den kolde hane og satte sig ned på gulvet og lod det kolde vand plaske ned over sig. Sådan blev han siddende et kvarter, mens han lod tankerne gå tilbage til aftenen før.

Bonse og Alpestokken havde stået uden for døren da han lukkede op. Bonse stod med en hel flaske Whisky, og Alpestokken stod og viftede med en stor buket blomster. Vi syntes lige vi ville sige farvel, så vi var lige et lille smut omkring Kvickly. De kiggede på hinanden og brød så ud i en høj latter. Prøv at se, hvad der mere faldt ned i min lomme! Sagde Bonse. Frem halede hun en halv piske og en pakke mørk Farin. Nu skal vi have os en Irsk! Sagde hun, sætter du kaffe over. I løbet af en times tid var Whiskyen forsvundet som dug for solen. Bonse havde rejst sig og snuppet den første den bedste Whisky der stod i hans barskab. Først for sent opdagede han, at det var den allerældste flaske han havde stående. Det var en 18 års Glenfiddick, som han havde fået som smørelse nede i havnen. Nåh, skide være med det! Tænkte han, nu skal vi fandme ha fest.

Og det havde de fået. På et tidspunkt havde John danset rundt på spisebordet til Jodle Kelds største Hits, mens Bonse og Alpestokken lå og hulkede af grin på gulvet. John var den lykkelige ejer af Jodle Keld complet. Hans lidenskab for Keld startede for mange år siden, da Keld lige var kommet frem. Han havde været hele spektret rundt med hensyn til musik, men da Jodle Keld bragede igennem lydmuren, var han solgt.

Allerede det første år havde han stiftet en lille hemmelig loge med ganske få medlemmer der kaldte sig "Der bor en Tyroler i os alle". Det mest prominente medlem, var Lykkesmeden, som han var stødt på en aften, da de ved et tilfælde ville røve den samme bank. Da de havde grinet færdig, blev de enige om at dele rovet som i de gode gamle dage. Det næste medlem var ejeren af en større maskinstation, Louis Nielsen, som John havde gået i skole med. Han havde Bla.a. et par slamsugere der var meget benyttede, da der blev lukket en del lort ud i Randers. På hans slamsugere stod der: "Når du sidder på tøndnen og trutter – og den er fyldt – kommer vi og sutter". Bonse og Alpestokken var fødte medlemmer. De kunne godt nok ikke fordrage Jodle Keld, men kom udelukkende for sprutten og den gode mads skyld.

Det fjerde medlem var Lisbeth Tolvving, der havde en lang karriere som fagforeningspamper bag sig. Hun sad i mange år og trak i trådene i den lokale afdeling af TIB. (Trælse irriterende bondeknoide) Man kan sige meget om Lisbeth, men det er der ikke rigtig nogen som tør, da hun sidder på alt det faglige her i byen selv om hun er gået på efterløn.

Det femte medlem var en russisk kvinde der lod sig sejle agterud for år tilbage. Hun havde grædende opsøgt John på hans kontor, og fortalt sin sørgelige historie på Russisk. Da John ikke kommunikerede særlig godt på dette sprog sagde han bare, da da (ja ja, på dansk) og pludselig var hun flyttet ind i et lille kammer ved siden af Johns kontor. Hun havde det mundrette navn, Ludmilla Jeskasutdigskaje. Det var nu ikke noget han nogensinde benyttede sig af. (så vidt han kunne huske). Ludmilla var født og opvokset i nærheden af Volga – Ruslands største flod. Hun var den ældste af 8 søskende. Moderen ernærede sig som koftesyerske på det lokale kolkhos (kollektiv) og faderen ernærede sig fortrinsvis af Vodka. Han kom hjem en dag, da han ikke havde været hjemme i et par måneder. Kiggede lidt på konen og de ni børn – snoede sit overskæg – sukke, og gik igen. Det var det sidste hun havde set til sin far. Da hun var 18 år, og en attraktiv

pige, sprang hun ombord på en flodpram der skulle Til Baku i det Kaspiske hav, med en ladning kofter. Hun blev taget imod med kyshånd af besætningen på flodprammen, da kokken havde fundet sig en kæreste i land, og ham de havde sat til at lave mad var udlært konditor, og hvem fanden har lyst til at spise lagkage hver dag.

Vel ankommet til Baku gik hun staks til det Russiske konsulat og fik ordnet sine papirer. Hun vidste med sig selv, at det ikke var i Baku hun skulle være, men først skulle hun tjene nogle penge. Hun søgte først arbejde som kok, men der manglede tilsyneladende ikke kokke i Baku for tiden. Til sidst blev hun stuepige på et af de store Pamperhoteller der ligger som perler på en snor langs kysten. Da hun havde sparet op hvad der svarer til 10.000 danske kr. sagde hun sin stilling op, og søgte rejsemuligheder til vesten. Hun ville helst ikke bruge sine sparepenge, så hun søgte alternative rejseformer. Det endte med, at hun fik job som kok på en Kamelkaravane der skulle til Istanbul med en ladning Hash. Vel ankommet til havnen i Istanbul faldt hun i snak med en af matroserne på skibet, som endda var så flink, at han viste sin kahyt frem for hende. Snak er så meget sagt, for da de ikke kunne tale den andens sprog, måtte de jo finde på noget andet at lave. Og det gjorde de så.

Atter faldt der en klase vindruer ned i hendes turban. Skibet der var Danskejet, havde netop mistet sin kok, der var blevet afhentet af et par Ordenshåndhævere fra Danmark - Kriminalkommissær Kurt Brøsig, og hans makker Kriminalassistent Frode Knarvorn. Kokken skyldte børnepenge og desuden havde han kørt på cykel uden cykellygte i Vorup – en snoldet lille forstad til Randers. Hun flyttede ind i en kahyt ved siden af den flinke matros, som hed Per Wrå. Han gik for øvrigt i land i Randers hvor han startede en Put and Take, på de forskellige kirkegårde i byen.

Efter at have skjult hashen mellem det øvrige gods de havde med, satte de nu kursen mod Danmark. Vi skal til Randers havde Per forklaret hende. Han viste på kortet hvor Randers lå. Vi har en mægler der sørger for at fordele hashen til de rette personer. Når vi har losset, skal vi have en ny ladning ombord. Nemlig våben til Skotland, der er umanerlig trætte af de Engelske Imperialister. Skibet hed MS Mor Karen, og var ejet af Shapcrift, hvis ejere, ikke engang deres egen mor ville kendes ved.

Da de sejlede ind ved Udbyhøj stod Ludmilla i stævnen på Mor Karen og kiggede begejstret på det hele. Det mindede helt utroligt om floddalen omkring Don. Den var større selvfølgelig, men den her var meget mere hyggelig. Her ville hun bo, afgjorde hun med sig selv.

Per havde i god tid fortalt hende, at hans kone boede i byen og, at de derfor ikke kunne ses mere. Det passede hende fint, da hun ikke havde været forelsket i ham, men hun gav ham alligevel så hatten passede, inden de sagde farvel til hinanden.

Hun havde set John, da han kom ombord efter fortøjningen. Han havde sendt hende et interesseret blik. Et langt et. Hvorefter han stiledede mod Kaptajnens kahyt. Kaptajnen havde bedt hende om at lave lidt lækkert til frokost, til ham og hans gæst. Da hun gik ned for at servere det lune, kunne hun igen mærke Johns blik klæde sig af. Hun holdt øje med ham, da han tungt

belæst forlod skibet i en let slingrende gang. Hun noterede sig hvor han gik ind, og pakkede sine få ejendele sammen, og gjorde sig klar til et lille besøg.

Da hun havde boet på det lille værelse ved siden af Johns kontor et stykke tid, skaffede han hende en lille lejlighed ude i byen. Han var træt af den opsigt det vakte blandt personalet når Ludmilla gik igennem kontoret, på vej til badet, kun iført et håndklæde der dårligt nok dækkede ynderne. Personalet sagde imidlertid aldrig noget, dertil var respekten for John alt for stor. Senere skaffede han hendes fætter til landet, gemt i en ladning træflis til Kraftværket. Hans talenter var ikke frygtindgydende, så John tog på kræmmermarked og købte en lille Harmonika til ham. Han lærte ham tre akkorder (han kunne ikke flere selv) og købte en lille stol, som han kunne sidde på. Derefter anbragte han Igor uden for Aksel W. hvor han sad i et par år og spillede de tre akkorder som han havde lært. Det lød af helvede til, men der kom da lidt penge i kassen engang imellem. John beregnede sig kun 20 % til leje af stol og Harmonika, og det kan man jo ikke rigtig sige noget til. Mange bække små, som John altid sagde.

John kiggede på sit ur. Klokken var 9,15. Jeg har en time! Tænkte han, inden jeg skal møde på Banegården. Da han var færdig med morgen toilettet og havde iklædt sig sit tøj, skrev han et brev til sine kære, som han stillede op ad Whiskyflasken. Kl. 10 steg han ud af Taxien og gik ind i banegårdshallen. Kriminalkommissær Kurt Brøsig Og kriminalassistent Frode Knarvorn var allerede ankommet, og stod og gumlede på et rundstykke mens de drak en kop kaffe.

De spærrede begge to øjnene en anelse op, da de så John. Hvordan fanden er det du ser ud! Sagde Kurt Brøsig, har du været ude for en ulykke? Det er den skide Influenza! Mumlede John. Hvad siger du? Sagde Kurt Brøsig. Det er den skide Influenza! Råbte John, er du døv. Kom nu med de to billetter, så klarer jeg selv resten som jeg plejer. Kurt fiskede de to billetter frem, og gav dem til John. Du skifter i Vejle, og tager Rutebilen resten af vejen, som du plejer! Sagde Kurt.

John havde det skidt. Dels på grund af tømmermændene, dels på grund af sine moralske skruper. Han var ved at være for gammel. Før i tiden kunne han næsten blive høj, når han havde narret en eller anden. Han følte sig efterhånden som tyven, der fik brækfornemmelser hver gang han så et pengeskab. Faktisk havde han besluttet, at lægge op for over 5 år siden, men så kom Bonse og Alpestokken ind over og pustede nyt liv i ham. Han tænkte tit på at tage til Canada for at slå sig ned, men det krævede falske papirer, og sådan nogle var dyre. Han havde også en stående invitation fra Ingo Andersen - en gammel Randersdreng - men han kunne ikke rigtig tage sig sammen.

Han stod og gloede lidt på indgangen til Sdr. Omme Statsfængsel. Han hankede op i sin bagage og sit mod, og gik med raske skridt ind for at melde sig hos Vagtkommandøren. Han skulle de fandme ikke få ned med nakken. Han mødte et par Betjente der havde fri og var på vej hjem. Hej John sagde de, og lettede på kasketten. Hej hej! Sagde John, nå i sidder stadigvæk inde! Sagde han friskfyragtigt. De forsvandt grinende ud af udgangen. Han bankede på døren og gik ind. Den vagthavende sad og talte i telefon, men han satte alligevel i et grin da han så John. Hej John! Sagde

han, da han var færdig med telefonsamtalen. Præcis som altid. Vi kan jo springe noget af det formelle over. Vi har jo en fin lille samling af dine fingeraftryk, og vi kunne fylde et album med dine billeder, så det slipper du for denne gang. Der er jo arbejdspligt som du ved, hvad kunne du tænke dig den her gang. Noget indendørs! Sagde John, jeg er blevet for gammel til at plante marehalm i klitten ude ved Ringkøbing. Hvad siger du til en stilling som bibliotekar! Sagde den vagthavende. Du kan jo betragte det som et lille senior job. Den nuværende skal til at studere. Så kan han også sætte dig lidt ind i sagerne.

Det lyder godt i mine ører! Sagde John. Hvor skal jeg bo henne. Du skal bo i din sædvanlige Barak nr. 6! Sagde den vagthavende. Det er løgn! Sagde John ophidset, hvorfor fanden skal jeg altid bo sammen med bøsserne. Jeg er til kvinder! Råbte han. Se på mig. Kan du da ikke se, at jeg er helvedes maskulin - kvinderne er vilde med mig. Ja ja! Sagde den vagthavende, og blinkede forsorent, så siger vi det. Jeg får lige fat i en der kan følge dig over.

Allerede uden for døren kunne han høre højlydt munterhed. For satan da! Sagde han til sig selv, det bliver fandme to lange måneder. Det lyder ligesom en hønsegård. Han hilste pænt på Betjenten der sad i det lille kontor lige inden for døren. Han sad og kastede sit nøgleknippe op i luften, mens han fløjtede en munter lille melodi. Rasp! Sagde han, Holger Rasp, og gav John hånden. Velkommen til Barak nr. 6.

John kiggede ind i opholdsstuen. Der sad 10 – 15 mænd rundt omkring i de møbler som var blevet tilovers i forskellige statsinstitutioner. Et par stykker spillede bordtennis, og der sad andre to fordybet i et spil skak. I det ene hjørne stod der en kæmpe stor maskulint udseende neger, og malede på et stort lærred. Tilsyneladende var der ikke nogen der havde bemærket John. Han kunne ikke kende nogen af dem, men der kunne jo være nogen i deres værelse som han kendte. Det var en ung spinkel lyshåret fyr som førte ordet. Kender i så den om den kæmpe store neger der kommer ind i en elevator, hvor der i forvejen står en dværg. Ja, den kender jeg godt, var der en der sagde. Hold nu mund Karl! Sagde en anden, fortsæt nu Viggo. Jeg er 2 m høj! Sagde negeren, jeg er 160 cm. over skulderen og min pik er 50 cm, og mit navn er Turner Brown. Dværgen kunne mærke hvordan benene forsvandt under ham, og han sank om på gulvet. Da han efter et par minutter vågnede op igen, fik han sig stablet op på benene. Undskyld! Sagde han jeg hørte vist ikke rigtig, gider du lige gentage det. Jeg er 2 meter høj, og 160 over skulderen og min pik er 50 Cm. og mit navn er Turner Brown. Pyha det lettede! Sagde dværgen, jeg syntes du sagde Turn Around.

Historien blev fulgt af en rå latter. Negeren der stod og malede var den der grinte højest. Det var også ham der pludselig fik øje på John der stod i døren og grinte med. Hey! Råbte han, vi har fået en ny beboer. Alle som én vendte hovedet mod døren. Negeren gik hen til John, mens han rakte hånden frem. Hej! Sagde han, jeg hedder Børge. De kalder mig også lemmedaskeren! Sagde han med et smørret grin. Efter tur hilste han nu på de kammerater han skulle være sammen med de næste to måneder. En neger der hedder Børge havde jeg nu ikke lige set komme! Tænkte John, men ellers virker de nu meget flinke. Hvor kommer du så fra! Spurgte Børge. Jeg kommer fra

Randers. Der bor min kæreste – som er en kvinde, skyndte han sig at sige. Jeg har også børn og børnebørn til at bo i byen. Fint! Sagde Børge, det er godt at have nogen der venter på én når man kommer ud. Hvor skal du bo henne. Nr. 12! sagde John. Børge snupede hans lille kuffert og gik i forvejen. Børge åbnede døren, slog armen ud og sagde! Værsgo den herre, jeg er bange for at vi ikke har dem bedre. Det er som jeg forventede! Sagde John, jeg boede i nr. 14 for et par år siden. Nå nå! Sagde Børge, og slog en høj latter op, en vaneforbryder altså. John krympede sig. Det var jo ikke sådan han tænkte på sig selv. Han var da lidt entreprenant men hvem helvede var ikke det i dagens Danmark. Ja! Sagde Børge, jeg sidder inde ved en fejl. Hvordan skal det forstås? Spurgte John. Jeg smuglede fodboldstøvler over grænsen! Sagde Børge. Af de rigtig dyre du ved, dem der til over 2000 kr. stykket. Jeg gik frem og tilbage, den ene tur efter hinanden med fodboldstøvler på. Jeg blev undersøgt gang på gang af de skide Toldere, men de fandt aldrig noget. Til sidst var der en der undrede sig over, at jeg gik med bare fødder den ene vej, og fodboldstøvler den anden vej. Det er derfor jeg sidder inde ved en fejl. Han grinte larmende. Vi spiser om lidt! Sagde han, det er godt nok noget hundeadede, men det glider da ned.

Søndagen gik med de sædvanlige sysler, såsom brevskrivning. Han følte sig ikke i et rigtig fængsel da der ingen vagttårne var. Selvfølgelig var der en vis overvågning af de såkaldte kratluskere men dem så de ikke noget af til dagligt. Langt de fleste der sad her, havde kun korte straffe og der var aldrig nogen der havde forsøgt med en gravet tunnel. Sdr. Omme ligger temmelig afsides og man ville snart blive snuppet hvis man tog den på stop. Man havde ikke fangedragt på, men alligevel så et trænet øje på de kanter straks, at man var undvegen. Stuegang var der ikke meget af, da de hårde narko kriminelle sad i andre fængsler. Han kunne sommetider lugte, at der blev røget en fed hist og her, men det var ikke noget han blandede sig i. Børge kom og ville have ham med en dag, men han takkede venligt nej tak. Børge var den eneste han for alvor knyttede sig til under sit ophold. Han lærte at sætte stor pris på den store mand, der malede de yndigste malerier af små uanselige blomster.

Præcis 2 måneder efter, at han var taget af sted stod John igen på Randers Banegård. Denne gang var der ingen Betjente til at tage imod ham, og han savnede dem ikke. Han havde ringet til Bonse da toget holdt i Aarhus, og bedt hende og Alpestocken give møde i lejligheden når han kom hjem.

Efter en stormende velkomst, sad de med hver deres kolde øl, og kiggede på hinanden. Det er slut nu! Sagde John. Det er slut med alle jeres julelege, jeg tolererer det simpelthen ikke mere. Hvem skal passe jeres børn hvis i ryger i fængsel har i tænkt over det. De sad begge og kiggede ned i bordet, og en klædelig rødme dækkede deres kinder. Sådan havde de aldrig hørt John før.

Du har ret John! Sagde Alpestocken, men det er fandme svært når man har sådan en mor. Hende skal jeg også have talt med, og det tror jeg bliver nemt, hun er i forvejen ved at falde lidt af på den! Sagde John. Er vi enige om at det eneste snyderi vi laver er, når vi snyder hinanden i kortspil hver onsdag. Top! Sagde tøserne.

Henrik og Ludmilla

Historien om to menneskers altfortærende kærlighed til en rødåret kat.

Henrik rejste sig fra skrivebordet, og gik hen og kiggede ud af vinduet. Det var fandme en flot udsigt! Tænkte han. Bakker og dale - Fladbro skov - og i det fjerne kunne han se Randers i profil.

Det var typisk, at når han manglede en god ide, var hjernen fuldstændig tom. Han var tvunget til at gøre noget, ellers gik Randers OK i sig selv igen. Det sidste kvarter havde han spidset sine blyanter – det havde han lært på Journalisthøjskolen – men til hvad nytte. Journalisterne var for længst gået over til at have sin egen personlige PC, men det var han ligeglad med. Han brugte stadigvæk blyanter og nogle blokke, som han havde købt i Tiger. Pludselig var der en kat der mjavede. Hold nu kæft Røde! Råbte han, du kan sgu selv ta' noget i køleskabet, du ved da hvor det står. Nu er den garanteret fornærmet! Tænkte han, men der er fanme da ikke nogen der kommer og serverer for mig. Hvad var det nu ham skrivetossen skrev. Boede hende Ludmilla Jeskasutdigskaje virkelig i Stevnstrup. Og så på Violskrænten. Den eneste det kan være, hedder ikke Ludmilla men Milla. Han havde set hende mange gange i Brugsen når de tilfældigvis handlede ind på samme tid. Og han kunne da godt høre, at hun ikke kom her fra egnen. Faktisk troede han, at hun var Polak. Aldersmæssigt var hun svær at placere, men umiddelbart ville han anslå hendes alder til at være omkring fyrre. Hun måtte dyrke en eller anden form for motion, da hun virkede utrolig stram i betrækket – hele vejen ned. Hun boede sammen med en mand der kaldte sig Igor, og han havde altid troet, at de var gift. Pludselig faldt der et par brikker på plads. Nu vidste han, hvor han havde set Igor før. Det var ham der sad og spillede på hjørnet af Brødregade og Dytmærskens. Det ville sige, at de ikke var gift, men fætter og kusine.

Stærkt oplivet, gik han til sit velvoksne barskab og skænkede sig en velvoksen sjus. Røde kom ind fra køkkenet slikkende sig om munden. Den begyndte at gnide sig op ad Henriks ben. Hold nu op Røde! Sagde Henrik, jeg gider ikke ha' kattehår helt om i nakken. Og hvis du skal ud og ha' noget mis i aften, så bruger du kattelemmen når du kommer hjem, jeg gider ikke sidde oppe den halve nat, mens du går på jagt. Røde kikkede fornærmet på ham og forsvandt ud af kattelemmen.

Han gik hen og kiggede ud af det vindue der vendte ned mod byen. Han kunne lige akkurat se indgangsdøren til Brugsen. Glimrende! Tænkte han, nu skal jeg bare ha' fundet den skide kikkert. Han kom pludselig i tanke om hvor han havde lagt den. Soveværelset! Han havde lagt den oven på garderobeskabet i soveværelset. Han hentede kikkerten, og rettede den mod Brugsen. Fint! Tænkte han, jeg kan se det meste af indgangspartiet. Havde jeg bare haft en hund kunne jeg så let som ingenting gå en lille tur på Violskrænten, og så håbe på, at støde ind i hende. Jeg må være kreativ.

Han gik hen og satte sig ved skrivebordet igen. Jeg er nødt til at finde på noget! Tænkte han, ellers smutter Facebook vennerne bare tilbage til den anden side. Han havde hørt fra en af dem, der var medlem på begge sider, at aktivitetsniveauet var utroligt højt, der. De havde f.eks. lige besøgt den gamle Kommando central fra den kolde krig, og før det, havde de besøgt Håndværkerforeningen. Han kunne mærke misundelsens lille grønne orm gnave. Jeg er nødt til at finde noget der kan slå benene væk under Kurt Helge, ellers bliver han ulidelig, at være sammen med.

Han hørte kattelømmens hængsler knirke - det var Røde der kom tilbage. Nå! Sagde Henrik var der ingen små søde misser på gaden i aften.

Røde svarede ikke, men gik hen i sin lille seng hvor den rullede sig sammen, og gav sig til at snorke. Det var ikke fri for at Henrik var misundelig på Røde. Den fik betydelig mere på den dumme end han selv gjorde. Der var heller ikke nogen der kom og krævede børnepenge. Halvdelen af kattene i Stevnstrup havde et rødt skær over sig, og Henrik var i hvert fald ikke i tvivl om, hvem faderen var.

Han lod blikket glide ned over dagens kommentarer. Som sædvanlig var der ikke noget særlig at hente. Hans blik fangede en kommentar fra Anette Ganzhorn Christensen. Skrivetossen kunne åbenbart ikke finde på mere om John Hyldahl, så nu søgte han nye ofre. Han kunne ha' spurgt mig! Tænkte Henrik, jeg ved mere om John end nogen anden her i byen, men så lang tid han betaler, skal jeg nok holde kæft. Anette var åbenbart med på det hele – Ja bare jeg ikke live - skal rende nøgen rundt på en mark. Skrev hun. Henrik for fanden, du er genial! Råbte han. Han klappede sig selv på ryggen, og gik hen til barskabet hvor han skænkede en firefingers Whisky op. Af den gode.

Vi skal have et nøgent løb! Tænkte han triumferende, den stikker de aldrig i den anden gruppe. Hvis Anette er så ked af, at være nøgen, kan hun blive dommer, og måske få lov til at affyre startpistolen. Der kommer garanteret ikke til at mangle presse, og jeg skal egenhændigt ringe til TV2 Østjylland, der garanteret sender et kamerahold eller to. Nye medlemmer vil vælte ind, og vi kommer på forsiden af Ekstra Bladet. Han rejste sig og gik let slingrende hen til barskabet, hvor han snupede en seksfingers denne gang. Jeg syntes, jeg bliver en anelse svimmel! Tænkte han, men det kan da ikke passe, jeg har jo dårligt nok rørt spiritus i dag.

Jeg tror, at jeg laver et af mine sædvanlige muntre opslag, hvor jeg søger deltagere til nøgenløbet. John er garanteret med. Det samme er Jacob, hans søn, og Bonnie, hans svigerdatter. Lisbeth og hendes stramtandede datter er garanteret også med. Hvem der ellers er med må fremtiden vise. Skrivetossen kan vi nok godt se bort fra, han er alt for fed. Han kan underholde pressen, hans snakketøj fejler i hvert fald ikke noget. Eller også kan han stå ved et af depoterne og dele vand ud.

Fy for helvede! Tænkte han pludselig, hvad er det der lugter af. Ligger du og fiser! Råbte han til Røde. Røde rejste sig, og satte sig på bagbenene, og gav ham poten. Din frække kat! Sagde Henrik, men du er nu slet ikke til at stå for. I morgen skal far fange et par mus som du kan få til aftensmad. Han kiggede på sit glas. På en eller anden måde var det pludselig tomt. Sku' jeg lige snuppe den sidste inden jeg finder mit ensomme leje. Han rejste sig og gik på vaklende ben hen til sit barskab,

hvor han tog flasken og holdt den op imod lyset. Det kan vist lige være i glasset. Han satte sig hen foran skærmen, og begyndte at kigge navnene igennem på potentielle nøgenløbere.

En time senere vågnede han op, da hans arme begyndte at sove. Han rejste sig og vaklede ind i soveværelset hvor han smed sig på sengen og øjeblikkelig faldt i søvn.

Resten af natten drømte han om nøgne kvinder der løb i slowmotion, og Røde drømte om stegt lever, og villige hunkatte. I den rækkefølge.

Henrik havde ikke antydning af tømmermænd dagen efter. Det havde han aldrig når han holdt sig til Whisky. Så det gjorde han. Efter morgenmaden lavede han et lille arrangement ved det vindue der vendte ned til Brugsen. Man kan lige så godt gøre sig det behageligt! Tænkte han, man ved aldrig hvornår hun skal ned for at handle. For den sags skyld kan det jo også være, at hun sender Igor. Han havde planlagt at bilde naboerne ind, at han var begyndt at interessere sig for fugle, hvis der var nogen der undrede sig over, at han pludselig sad i vinduet med en kikkert. Der var sikkert heller ikke nogen der ville løfte så meget som et øjenbryn, hvis de så, hvad han havde gang i.

Skulle jeg snuppe mig en lille én! Tænkte han, jeg skal jo i gang på et eller andet tidspunkt. Egentlig kunne han ikke fordrage Whisky, men han følte, at det ligesom hørte sig til, når man var Journalist. Før i tiden havde han brugt oceaner af tid, når han skulle forvanske de historier som han var sat til at skrive. Nu gik det helt automatisk, takket være Whiskyen. Alt i alt en Wind – Wind situation.

Der er hun! Han rejste sig så pludselig, at stolen væltede bagud. HUN HAVDE FÅET HUND! Hun tøjrede en lille hund af ubestemmelig race i en lille krog uden for forretningen inden hun gik ind. Henrik smed alt hvad han havde i hænderne, og satte i fuldt firspring ned af vejen. Vel ankommet til Brugsen, måtte han hvile sig et par minutter på en stak Pindstrup spagnum. Jeg skal fandme ha' noget gjort noget ved den kondi! Tænkte han, ellers bliver jeg totalt til grin hvis vi skal løbe nøgent løb. Det var en hvalp kunne han se. Han gik hen til hvalpen – satte sig på knæ og snakkede indsmigrende til den. Og det kunne den godt li'. Den smed sig omgående om på ryggen og lod ham klø sig på maven.

Ja, er den ikke sød! Var der en stemme der sagde, jeg fik den i går, så det er helt nyt for mig. Henrik sprang op, og satte sit ansigt i de mest velvillige folder han kunne mobilisere. Jo den er rigtig sød! Sagde han begejstret. Mit største ønske er selv at få en hund, og jeg har også haft én i en kort periode, men jeg har en stor hankat og de kunne overhovedet ikke enes. Har du kat! Sagde Ludmilla, og kikkede interesseret på ham. Jeg ville nemlig helst have haft en kat, men min Fætter kan ikke tåle katte, da han slår ud over det hele. Vi er slet ikke blevet præsenteret for hinanden! Sagde hun pludselig, mit navn er Ludmilla Jeskasutdigskaje men jeg kalder mig for nemheds skyld Milla Jeska. Jeg underviser på Aarhus Universitet i Russisk. Jeg hedder Henrik Lykke Jensen! Sagde Henrik, jeg er Journalist på en netavis.

Jeg har da tilfældigvis et billede af min kat i tegnebogen! Sagde Henrik. Har du! Sagde hun begejstret. Henrik halede billedet frem, og rakte det til hende. Hun kiggede målløs på billedet. Det er en Russisk race! Sagde hun, min Moster havde en magen til. Det er simpelthen den klogeste kat der findes. Det er rigtig nok! Sagde Henrik, jeg er tit i tvivl om hvem der i grunden bestemmer derhjemme i min ungkarlehybel. Nu fik jeg lige fortalt hende, at der ikke sidder en kone og seks snottede unger og venter på at far kommer hjem! Tænkte han veltilfreds. Du er da velkommen til at hilse på Røde en dag du har tid! Sagde han. Det vil jeg meget gerne! Sagde hun, må jeg ta' Fjodor med. Selvfølgelig! Sagde Henrik, når den er så lille gør Røde ikke noget. Her er mit kort. Jeg er stort set hjemme hele tiden, da jeg i vid udstrækning arbejder hjemmefra. Derpå gav de hinanden hånden, mens de hver især tænkte – det var dog en utroligt sympatisk person.

Der gik et par dage. Henrik havde slået sig permanent ned ved vinduet der vendte ned til brugsen. Først havde han ryddet op i hele hytten, fra yderst til inderst. Røde havde for første gang nogensinde hvæset af ham, og yderst fornærmet forsvundet ud af kattelømmen. Den kom tilbage efter et døgn tid da den var blevet sulten. Den kikkede fornærmet den anden vej da Henrik prøvede at kalde den til sig. Selv dynerne havde han haft ude i den friske luft og givet dem en tur med sin Møbelbanker.

Der var hun. Han røg op, som skidt ud af en Kanin og sprang i fuldt firspring ud af døren, og ned af bakken. Han sank på knæ foran den lille hundehvalp, og kildede den ivrigt under maven. Hej! Sagde hun igen bag hans ryg. Hendes stemme fik det til at risle velbehageligt ned af hans ryg og helt ud i tæerne. Jeg håbede sådan set, at du var her i dag! Sagde hun, jeg brænder for at se din mis. I lige måde! Tænkte Henrik.

Det er jo ikke hver dag man ser en ægte Russisk kat i Danmark! Fortsatte hun, og min fætter er taget til Aarhus, hvor han spiller for tiden. Han bor gerne ved en anden fætter, når han spiller på de kanter. Er din fætter musiker? Spurgte Henrik. En slags! Sagde hun undvigende, men det kan jeg altid fortælle dig.

Hvis du har tid til at vente et øjeblik! Sagde Henrik, jeg skal lige handle et par ting ind. Selvfølgelig! Sagde hun, jeg nyder udsigten imens. Henrik snuppede en kurv og gik med hastige skridt ind i forretningen. Lad os nu se! Sagde han til sig selv, og kiggede på sin dosmerseddel. Et stykke Gamle Ole, og en pakke Rullepølse, et franskbrød og et halvt rugbrød. Jeg må hellere købe en pakke knækbrød også, da det vistnok er sådan noget som Russere spiser.

Lad mig lige få et par flasker Vodka! Sagde Henrik til den unge pige bag kassen, af den dyre. Hun stod gudskelov stadigvæk og nød udsigten da han kom udenfor igen. Det var det! Sagde han, skal vi gå. Det er mit hus, du lige kan se oppe på bakken! Han pegede. Nej hvor smart! Sagde hun, så kan du se hvornår de har noget på tilbud. Ja hvis man har en kikkert! Sagde Henrik. For satan da også! Tænkte han pludselig, min kikkert står sammen med en halv flaske Whisky i vindueskarmen. De gik ivrigt snakkende op ad bakken. Den lille hundehvalp

gjorde sit bedste for at følge med. Hold da op hvor jeg føler mig godt tilpas! Tænkte Henrik! Ikke alene er hun en helvedes flot pige, men hun er også god at snakke med.

Røde kikkede som hypnotiseret da de kom ind i stuen. Den ignorerede fuldstændig hundehvalpen og havde kun blikket rettet mod Ludmilla. Hun sank på knæ, og røde gik øjeblikkelig over til hende og begyndte at gnide sig op ad hendes ben. Nåhh! Sagde hun, er du sådan en sød lille mis.

Øjeblikkelig kom der en lyd fra katten, der lød ligesom en Ferrari i tomgang.

Imens havde Henrik fjernet bladene, kikkerten og den halvtomme Whiskyflaske. Jeg går ud og laver kaffe! Sagde han, kan du li' Dansk ost, jeg har købt én der hedder Gamle Ole.

Jeg elsker Gamle Ole! Sagde hun, men lad nu være med at gøre for meget ud af det.

Han lagde sine indkøb op på køkkenbordet, fandt en bakke frem og begyndte at anrette. Hvor helvede er nu mine kaffefiltre. Han drak næsten aldrig kaffe, men kun specialimporteret the fra Himalaya. Han fandt endelig et kaffefilter i det inderste hjørne, som han pustede fri for døde fluer og årgammelt støv.

Da han kom ind i stuen igen, havde Ludmilla sparket skoene af og sad i det ene hjørne af hans sofa med benene oppe. Røde lå og spandt på overtidsbetaling i hendes skød. Du må undskylde! Sagde hun, det var næsten Røde der tvang mig op i sofaen. De lo begge to. Man skulle være kat! Tænkte Henrik misundeligt. Værsgo! Sagde han, så er der kaffe. Hun lempede forsigtigt Røde ned af sit skød, men ikke længere væk end, at den lå helt tæt op ad hendes ene ben.

De sad og hyggede sig over kaffen, mens de prøvede at lære hinanden at kende. Henrik som normalt var en lidt kantet og utilnærmelig type, kunne mærke hvordan han langsomt løsnede sig op i hendes selskab. De havde for længst taget hul på den ene flaske Vodka, og den nærmede sig nu bunden. Hen var flyttet over i det andet hjørne af sofaen, hvor han sad og kikkede henført på hende. Røde lå stadigvæk med hovedet i hendes skød, og hundehvalpen lå og snorkede i Rødes seng. Der er jo ikke en skid i de flasker! Sagde han, skulle vi ikke snuppe én mere.

Jeg vil vide alt om dig! Sagde Henrik. Hvordan jeg kom til landet må du høre om en anden gang! Sagde hun. Men jeg vil da gerne fortælle lidt om min barndom og ungdom.

I Rusland

Efter at faderen var forsvundet, var det Ludmilla der skulle røgte de forskellige fælder hendes far havde sat ud. Der var både Bjørnesakse og Rævesakse, og alle mulige strangulerings redskaber. Især Bjørnefælderne var hun ked af at røgte.

En enkelt gang måtte hun 'gi en af Bjørnene et par på hovedet, da den blev for nærgående. Ved siden af, fiskede hun også Laks og Ørreder i søen tæt på Tørvehytten.

Så alt i alt, kan man roligt sige, at hun havde rigeligt at se til.

Hun fandt også et par timer hver dag til, at øve sig på Violinen.

Da hun følte sig dygtig, nok blev hun enig med sig selv om, at supplere deres indtægter ved at spille lidt på markedet for nogle håndører.

Efter at have pumpet sin Cykel med cykelpumpen drog Ludmilla så på marked. Onanistrikov var en by på omkring ti tusinde indbyggere, og var som alle andre byer på den størrelse.

De havde stort set kun et problem. De var ved at løbe tør for tørv - deres vigtigste byggemateriale. En Mose har jo den størrelse en Mose har, og der røg jo også lidt i kakkelovnen engang imellem. Der findes eksempler på folk der har fyret hele huset væk i løbet af vinteren.

Det var den tredje Mose Ludmilla havde boet i inden for ti år.

Ludmilla fandt sig en plads klods op af Kirken, og gjorde sig klar til at spille.

Der var en god akustik kunne hun hurtigt høre, og tonerne klingede perfekt.

På grund af varmen havde organisten i Kirken åbnet et par vinduer, mens han sad og øvede sig.

Allerede ved de første toner holdt han op med at spille, for i stedet at spidse ører.

Da han havde spidset dem godt og grundigt, gik han ud for at finde ophavsmanden til denne storslåede lyd.

Han satte sig på et trappetrin lige over for Ludmilla, og begyndte at lytte.

Der var ting der var mindre gode – der var ting der var gode – og der var ting der var sublime.

Efter tre ekstranumre begyndte hun at pakke Violinen ned i kassen.

Hun tog selvfølgelig først pengene op og puttede dem ned i lommen på sin Filtkoft.

Hun ville vente med at tælle dem, til hun kom hjem.

Organisten nærmede sig med listende skridt. Det var en vane han ikke helt kunne lægge af sig.

Oprindelig var den listende gangart opstået, fordi han ville overraske drengkoret i intime situationer når de var i bad, eller skulle forestille, at sove i deres sovesal.

Hans store specialitet var at kigge gennem nøglehuller.

Løvsavski, som Organisten hed, var det man i vore dage kalder en gammel gris.

I gamle dage var han et svin.

I de 43 år han var ansat, lykkedes det ham kun at "knalde" 'en kordreng.

Han kom tidligere hjem en dag, og fandt Kordrengen og hans ældste datter i hede favntag i sin egen seng – nøgne.

Løvsavski tog en Rubel op af sin pung og holdt den mellem to fedtede fingre.

Den her Guldrubel skal blive din, hvis du går til den adresse som jeg siger dig.

Manden er en af Ruslands største Violinlærere.

Jeg kunne tænke mig, at han skulle høre dig spille.

Hans navn er Professor Spradebassewitic.

Klamski Spradebassewitic.

Byens eneste notabilitet – Professor og violinlærer – Hovedrig.

Ludmilla kiggede på det lille skilt over dørklokken. Klamski Spradebassewitic - Professor i Teoretisk Fysik – Undervisning i violinspil.

Det der med fysikken var kun en slags hobby for ham, da han langt foretrak arbejdet med de unge violiner elever, end løsningen af universets gåde.

I stjerneklare nætter kunne man dog stadigvæk se ham på taget af sin tørvehytte.

Så lavede han Spektralanalyser og studerede ivrigt nattehimmelen med en rimelig stor kikkert som hans gamle Universitet havde skænket ham.

Ind imellem strejfede hans kikkert ved et "uheld" et pigeværelse hist og pist.

Faktisk kunne han følge med i hvad der skete i de fleste af byens pigeværelser.

Man skulle tro de vidste det! Tænkte han. Det var helt utroligt så mange der stod og klædte sig om, uden at rulle for.

Han var født i byen, og havde boet der indtil fjorten års alderen, da han flyttede til Pskov for at gå på Musikkonservatoriet.

Hans Musiklærer Løvsavski følte sig ikke i stand til at lære ham mere, og havde anbefalet ham til Konservatoriet.

Efter seks år med hård træning og disciplin tog han sin afgangseksamen med Diplom.

Nu fulgte der en række travle år. De første par år turnerede han udelukkende i Rusland og de Baltiske stater.

Takket være Radioen fik udlandet også øje på ham.

Han fik visum til en Koncert i Berlin med Berliner Filharmonikerne, som skulle spille en Koncert udelukkende med Tyske numre. (vi er i tredverne)

Han kom hurtigt til at gå under navnet "den tavse Russer" da han stort set kun ytrede sig i enstavelsesord.

Det gjorde ham voldsomt interessant hos den kvindelige del af publikummet.

De havde desværre ikke altid den rigtige alder, da mange af de kvinder der kurtiserede ham, var på den forkerte side af tres.

For øvrigt var grunden til hans tavse væsen, at han kun talte Russisk.

Mens, at han dygtigt holdt mødrene fra livet, gik hen i seng med døtrene bag deres ryg.

Mødrene gav ham smykker og penge, og døtrene gav ham erfaring og hår på brystet

Han fandt en Agent der kunne varetage hans interesser, og skaffe ham nogle jobs.

Samtidig besluttede han sig for at hoppe af, når hans Visum udløb.

Det første job hans Agent skaffede ham, var som fjerdemand i en kvartet der skulle underholde på luksuslineren Queen Mary i en af dens ture til New York.

Han mødte de andre musikere et par dage før afrejsen, for at føle dem lidt på tænderne.

Hans Tyske var blevet meget bedre, da han havde let ved at lære, så han regnede med, at det rakte.

Det gjorde det ikke, da de tre andre kom fra Acapulco i Mexico, og kun talte spansk.

Det var meningen at de skulle spille Sydamerikansk musik i Bossanova baren på fjerde dæk.

Da lønnen ikke fejlede noget, og han alligevel ville hoppe af i New York, sagde han glad ja til de andre musikere.

Det viste sig, at hans agent havde en fætter der arbejdede for det største Agentur i New York "Jack Daniels and Daniels and Johnny Walker Jr." men det fik han imidlertid ikke noget ud af.

Fætteren var taget til Tyskland i krigens sidste måneder for at redde sine Märklintog, og søsterens glansbilleder.

Han overlevede gudskelov ragnarok, og blev boende i Tyskland indtil han døde i 1987.

Han skiftede spor i begyndelsen af halvtresserne, og blev øverste chef for Deutsche Bundesbahn

Klamski fandt lynhurtigt ud af, at der vrimlede med talentfulde mennesker i USA.

Og det virkede som om de havde sat hinanden stævne i New York.

Uden en Agent får man ikke mange jobs, og uden jobs får man ingen Agent, så det var skruen uden ende

Han fik sin Agent ved et tilfælde. Han havde stillet sig på gadehjørnet mellem 26 og 27 gade, i ryggede snevejr.

Selv om det kneb ham – på grund af frosten – at holde ordentlig på Violinen og buen, spillede han så godt som nogensinde før.

Måske var det den tilstundende jul, der fik folk til at standse op og lytte til den smukke musik der løftede sig op imod himlen.

Det ene nummer tog det andet, og Klamski følte sig snart varm, både om hjertet og om hænderne. Langsomt banede der sig en mand gennem folkemylderet.

Allerede på afstand kunne han høre hvordan pengene klingede, når folk smed dem ned i Violin kassen. Og det var den eneste musikalske lyd han kendte til.

Da koncerten langt om længe var færdig, gik han hen til Klamski og præsenterede sig, Colonel Parker! Sagde han, og rakte hånden frem.

Efter 25 års hårdt arbejde, hvor han samtidig studerede Teoretisk fysik på Niels Bucks Gymnastikhøjskole, slog han sig til sidst til ro i sin fødeby Onanistrikov.

Sin gode fysik er stadigvæk en af de ting han er mest glad for, selv om den kun er teoretisk.

Colonel Parker var hans Agent til først i halvtredserne, hvor han kastede sig over det nye talent Elvis Presley, som han i løbet af nul komma fem gjorde borgerlig.

Det sørgede Colonel Parker for, da han solgte Elvis til filmindustrien, hvor han indspillede lavpunkt på lavpunkt.

Men det gav en god lille skilling ned i Colonel Parkers sparebøsse.

Ludmilla satte en tøvende finger på dørklokken og trykkede til. Det var en af de eneste dørklokker i byen, så Ludmilla var noget benøvet.

Men det var en god opfindelse syntes hun, da hun hadede at stå og banke på en tørv, når man gerne ville ind et sted.

Hun hørte trin inde bag døren, og hun lagde mærke til et øje der så særdeles levende ud, i den lille dørspion der var i døren.

Manden bag øjet kunne åbenbart 'li det han så, så han åbnede døren og kiggede smilende på hende.

Han så slet ikke ud som hun havde troet, og han var også noget ældre end hun havde regnet med.

Hun syntes, at han lignede den mandlige halvdel af den populære folkesanger duo fra Værumskaja – Lisski og Perski.

Kom indenfor mit barn, sagde han. Kom indenfor og lad som om du er hjemme. Mens hun hængte sit tøj på plads, takserede han ivrigt hendes bagdel med kendermine.

Hold lige ved gelænderet! Sagde han der kan godt være lidt glat på gulvet.

Ludmilla kiggede sig nysgerrigt omkring, da hun kom ind i stuen. Hun havde aldrig set så mange mærkelige, og pæne ting før.

På en forhøjning i det ene hjørne stod der en stor Buddha figur, omgivet af fem Munke, der bad med mumlende lavmælte nasale stemmer.

Den parfumerede røg, kom fra en mængde røgelsespinde, der var stukket ind i små huller på Buddha figuren.

Røgen bølgede gennem luften på en behagelig måde, der samtidig også sløvede sanserne en lille smule.

I det andet hjørne troede hun først at hun så to isbjørne sidde og få sig en lille en til halsen.

Hun opdagede pludselig, at det var to mænd der var klædt ud i isbjørneskind.

De skulle forestille Amundsen og Peary i kapløbet om Sydpolen.

Der løb en hel flok Pingviner rundt om et stort bassin hvor de skiftedes til, at hoppe ud fra en lille vippe.

Det var en hel fin tjans fortalte de to mænd senere Ludmilla.

De kunne dog godt 'ha undværet Pingvinerne, da de sked over det hele, og stjal deres madpakker.

Professoren betalte dem en god fast løn om ugen, og der blev endda lagt lidt fra til pensionen.

Så hvis folk spurgte, hvad har du med hjem fra Afrika, Professor?

Ja denne gang har jeg en Negerlandsby og et udsnit af landingsbanen i lufthavnen i Nairobi.

Og på dette udsnit af landingsbanen var der stillet en lille negerlandsby op med Kokospalmer og Mangotræer.

Foran Hytten sad der fem negre i rundkreds og spillede på udhulede træstammer beklædt med isbjørneskind.

Negrene havde været på jagt i Sydpolsafdelingen en dag Professoren var ude for at køre sin nye hundeslæde til.

Tarzan skulle have været med til at fange isbjørnen, men blev "syg" i sidste øjeblik.

Amundsen og hans makker klappede i deres små luffer, da de opdagede, at kilden til forstyrrelsen af deres nattero, var lavet om til trommeskind.

Pludselig hørte Ludmilla et anerkendende pift, efterfulgt af en højlydt stønnen. Hun kiggede op og fik øje på en papegøje øverst i Mangotræet.

Den sad og pustede sig op, mens den kiggede direkte på hende. Hold da kæft mand! Sagde den, der er lang tid siden, at jeg har set sådan nogle flotte patter.

Professoren elsker også flotte patter, gør han!

Ved disse ord trådte Professoren pludselig i karakter. Tarzan! Råbte han.. Tarzan for helvede, hvor er du.

Ved disse ord tumlede en noget fortumlet Tarzan frem bag Hytten.

Først løb han ind i Mangotræet, derefter viklede han sin ene fod ind i en Lian, og faldt ligeså lang han var. (186 cm.)

Palmen benyttede sig af lejligheden til at smide et par nødder.

Den ene faldt ned i den største Bongo tromme, og sprang efterfølgende op og knuste Krystallysekronen.

Den anden Kokosnød ramte Tarzan midt i panden – med en hul lyd - hvorefter han væltede bagover igen, og faldt til ro.

Det var først da Tarzan lå på ryggen, at Ludmilla opdagede den bule han havde foran i sine lændeklæder. Den var godt nok kraftig på retur, men alligevel.

Fra den anden side af Hytten viste der sig nu en ung kvinde – klædt ligesom Tarzan – og med højst bekymrede miner.

Elskede! Råbte hun, er du kommet noget til. På det nærmeste nøgen, satte hun i skarpt trav ned mod sin elskede. (hun havde vendt sit Tanga Lændeklæde forkert)

Det første hun gjorde, var at vælte grillen (de havde været ved at grille en sild - påstod de senere) Dernæst stak hun foden ned i den spand sild, som den Langtidsledige (som Professoren havde fået med tilskud) havde stillet forkert.

Pingvinerne havde fået bananer og Mangofrugter den dag.

Hun smed sig på knæ ved siden af Tarzan – stadigvæk med Spanden på den ene fod.

Han åbnede øjnene og sagde – Åh elskede, vil du gifte dig med mig – med bule i panden og det hele.

Ja! Råbte hun, jeg troede aldrig du ville spørge. Og så gav de sig til at kysse – meget.

Hun hed for resten Jane.

Hold kæft hvor var 'det underholdende, var der pludselig en stemme der sagde.

Det var Papegøjen der ville give sit besyv med. Den var fløjet ned og havde sat sig på skulderen af Ludmilla.

Den havde kun en svaghed, og det var en lille pibe Hash engang imellem.

Tarzan havde altid en lille Pibe under lændeklædet, så det varede ikke længe inden de kunne høre Papegøjen og Tarzan fnise sammen med negrene.

Munkene lod Tempel være Tempel, og sluttede sig snart til Tarzan og Papegøjen.

Og Amundsen og Peary kravlede ud af isbjørneskindet som var så stift, at det kunne stå selv.

De var kun iført underbukser, da varmen inden i isbjørneskindet nærmede sig kogepunktet.

Amundsen havde sin Guitar med, og det varede ikke længe inden alle sad og sang og spillede, mens piben gik på omgang.

Af mangel på Negre og Munke i Onanistrikov, havde han allieret sig med den lokale Musikskole og Organisten Løvsavski, der leverede elever med den rette indstilling.

Deres største fysiske anstrengelse var næsten at sværte sig sort.

Tarzan og Jane! Råbte Professoren, vi må hellere springe Lian træningen over i morgen.

Og så lo de alle sammen. Selv Pingvinerne. Papegøjen og Tarzan var nok dem der lo allerhøjest, da de lå og hulkede af grin nede på gulvet.

Skal vi gå hen til klaveret og høre hvad du kan? Spurgte Professoren Ludmilla.

De spillede sammen en halv times under stadig større entusiasme fra Professorens side.

Når hun var færdig med et nummer, kunne hun høre de klappede fra alle hjørner. Jeg elsker dig Ludmilla, råbte Papegøjen.

Det må jeg nok sige! Sagde Professoren, min gode ven, Organist Løvsavski havde så sandelig ret i det han sagde om dit talent.

Har du penge? Hun rystede på hovedet, og fortalte ham kort om familiens fortvivlede situation.

Det gør ikke noget, sagde han, jeg har penge nok.

Jeg vil 'gi dig penge til familiens underhold og oveni vil jeg 'gi dig gratis undervisning.

Hvad skal jeg så 'gi dig til gengæld? Spurgte Ludmilla. Ikke noget før du selv føler dig klar! Sagde han.

Okay! Tænkte Ludmilla, han får noget på den dumme allerede næste gang. Og så dropper jeg Himstregimski og Sverdlovsk i en periode.

Hun tog hans lettere fedladne hånd i sin og rystede den.

Derefter tog han sit lille spejl frem, og betragtede sit hår i det. Hurtigt og med rutinerede bevægelser fik han styr på lokkerne. Det trænger til en gang lak! Mumlede han.

Så har jeg det bedre! Sagde han smilende. Han havde altid følt sig tiltrukket af Frisørfaget, og hver mandag havde han åbent i Salonen, der lå på 3 sal.

Han smilede indladende til hende, og sagde - for øvrigt må du gerne kalde mig Klam – det gør alle mine venner.

I Stevnstrup

Henrik havde siddet med åben mund og Polypper under hendes lange beretning. Imens var den sidste vodkaflaske kommet faretruende nær til bunden. Hold da op! Sagde han, jeg må sandelig nok sige, at du har oplevet lidt af hvert. Jeg har ikke mere Vodka! Sagde han, hvad siger du til en Whisky. Lad os bare snuppe en Whisky! Sagde hun og fnisede, en enkelt kan vel ikke skade.

Ved du hvad! Sagde hun, det er rart endelig, at møde et ordentligt mandfolk, der også forstår at lytte, det er man ikke forvænt med i vore dage. De fleste mandfolk er kun ude på et, nemlig at komme i Kanen med mig. Ikke fordi det generer mig, men jeg vil helst selv vælge.

Ja, det er også for galt! Sagde Henrik. Han følte, at samtalen tog en forkert drejning.

Ja ikke! Sagde hun, men i dag har jeg valgt dig, og jeg trænger til en gang sommersex, men jeg nægter at gøre det for næsen af min hundehvalp og din søde kat. Jeg er heller ikke til pisk eller læder, bare ganske almindelig fræk sex. Har du en lille krog vi kan være i. Du må have et soveværelse. Og det havde han i den grad.

Resten tilhører privatlivets fred.

Deltagere til nøgen løb søges. Der skal løbes i skoven ved Fussingø.

Man skal ikke møde fysisk op, da det kun er navnet der bruges.

Kom nu frisk, alle kan være med - Unge som Gamle og Tykke som Tynde.

Der overvejes at lave en international afdeling med Edith Melse og Ingo Andersen

Allerede tilmeldte. **John Hyldahl – Jacob Hyldahl – Bonnie Hyldahl – Camilla Stochalper**

Lisbeth Elfving – Anette Ganzhorn (leder) – Lars Hald (løgnhals)

Skriv jer nu på, og lad os få denne side til at funkle.

Henrik (afvikling og udvikling og indvikling og katteejer)

Siden i går er der kommet to nye nøgenløbere på banen nemlig, **Gerda Mikkelsen** der oplyser at hun i teorien er en glimrende og erfaren løber. Ligeledes har **Liselotte Cramer** meldt sig under fanerne, hun har løbet en del teoretiske løb i udlandet.

GazellenTidsskrift for løbere

Nummer 2. Første årgang.

Af vores udsendte medarbejder.

Medlemmerne får i dag stillet tre enslydende spørgsmål. 1. Hvordan går det med træningen? 2. Hvad vil du bruge pengene til hvis du vinder? 3. Hvem er den pæneste i gruppen?

John Hyldahl: Træningen! Siger John, og ser et øjeblik lidt uforstående ud, nåh til løbet. Det går godt, siger han så. Jeg er begyndt at "løbe" til bageren efter konditorkager, og i går løb jeg sur i det, i Politikens store krydsord. Med hensyn til pengene, har jeg store planer. Foreløbig ryger de ind i min pengetank hvor de skal samle renter. Jeg har også lidt investeringer i udlandet som skal plejes. På et eller andet tidspunkt sætter de nemlig Kongeskibet Dannebrog til salg, og så gælder det om at være vaks ved havelågen. Jeg har reserveret plads nede i havnen, og så vil jeg stå på landgangsbroen, og modtage mine gæster, med min nye sejlerkasket på hovedet. Den pæneste i gruppen! Gentager han. Det må ubetinget være Lars Hald. Hans rustikke charme og han naturlige dejlige beskedenhed kan ikke undgå andet end, at gå til hjertet, så jeg stemmer på Lars.

Jacob Hyldahl: Vores udsendte, fandt med det samme Jacob, hvor John havde sagt, at han ville sidde. Nemlig på en af bænkene foran Stc. Mortens kirke. Han sad sammen med to andre hvoraf den ene var en stor bredskuldret neger. De sad og småskændtes om, hvem der skulle hente de næste øl. Nu holder du kæft Børge! Sagde Jacob til negeren, ellers får du sådan en på snotten, at du ryger fire dage ind i næste uge. Efter at Børge var lusket af med de tomme flasker, satte vores udsendte sig ved siden af Jacob, på Børges plads. Om jeg træner! Spørger du? Selvfølgelig træner jeg da ikke. Det er overhovedet ikke nødvendigt, da jeg nok er den i hele gruppen der er i bedst form. De penge er så godt som mine. Jeg har faktisk mere eller mindre allerede disponeret over dem. Må jeg høre lidt om dine planer! Spørger vores udsendte. Jacob kigger sig hastigt omkring, bøjer sig ind over den udsendte, og siger med hviskende stemme, Færøerne! Færøerne! Gentager vores udsendte. Hvad er der med dem? Silderøgeri! Siger Jacob, de har ingen silderøgerier, og det har jeg tænkt mig at gi' dem. Sild er bare skidtfisk på de kanter, men de skal røges. Børge var i mellemtiden kommet tilbage med en ny pose Guldøl, og vores udsendte rejste sig for at gøre plads. Et sidste spørgsmål! Sagde han, hvem er den pæneste i gruppen. Det behøver jeg ikke at tænke meget over. Det er Lars Hald selvfølgelig. Det lyser ud af alt hvad han skriver, at han er beskedenheden selv, og aldrig kunne finde på at sætte sig selv foran andre. Altså Lars Hald. Kan du drikke en guldøl? Nej tak! Sagde vores udsendte, jeg skal finde Bonnie nu.

Bonnie Hyldahl: Bonnie lukker døren op og kigger en smule forbavset på deres udsendte. Da hun hører mit ærinde bliver jeg budt indenfor, og lidt efter sidder jeg med en kop kaffe, og en hjemmebagt basse. Jacob er desværre ikke hjemme! Siger hun lidt svævende, men det kan være

jeg kan fange ham på mobilen. Det behøver du ikke! Siger deres udsendte, ham taler jeg med en anden dag. Hvordan det går med træningen! Sagde Bonnie, jo altså, det er jo lidt svært når man har et lille barn, men i stedet for at gå med barnevognen er jeg begyndt at løbe med barnevognen. Den lille kan faktisk godt li' det, men jeg vil da indrømme, at der er en del der vender sig om og glor. Pengepræmien! Siger du. Jacob har da ikke sagt noget om, at der var en pengepræmie. Nåh! Sagde hun med en beslutsom mine, den tager vi, når han kommer hjem engang. Jeg har jo også mine drømme! Sagde hun. Jeg har altid drømt om at få mit eget. Jeg var på Bornholm for nogle få år siden, og næsten hver dag spiste vi på et af de Bornholmske silderøgerier, hvor vi fik Sol over Gudhjem. Sådan et sted mangler vi i Randers. Ganske vist kan man få en røget sild i Dytmærskan, men efter min mening skal sådan én være nyrøget og lun. Den udsendte kunne se at Bonnie havde fået varme i kinderne og glans i øjnene, så mens stemningen var god stillede han det sidste spørgsmål. Det må ubetinget være Lars Hald! Sagde hun, han kom som en tyv i natten og stjal næsten mit hjerte. Der er ikke én der kan se, at han næsten står med det ene ben i graven, og altid stinker af hvidløg, og har sure tæer. Altså Lars Hald.

Lisbeth Elfving: Deres udsendte stødte på Lisbeth i en af byens parker hvor hun var i fuld gang med at samle flasker. Hvordan går det Lisbeth? Er der gang i forretningen! Spurgte jeg. Jo i dag er det såmænd meget godt! Sagde Lisbeth, men det er jo også solskin. I går, da det regnede, sad jeg hjemme og måtte tømme nogle øl, for at have nogle flasker at sælge. Men det er såmænd da også hyggeligt nok! Sagde hun og grinede, men det giver nu ikke mange penge i kassen. Træner og træner! Sagde hun til mit spørgsmål. Jeg får jo nok motion ved at skubbe rundt med indkøbsvognen her. Hun pegede på indkøbsvognen hvorpå der stod Aldi. Tror du ikke, at Aldi mangler deres indkøbsvogn? Spurgte jeg forsigtigt. Det vil jeg da skide på! Sagde Lisbeth, jeg gør hvad der passer mig. Førstepræmien drejer sig jo om en god slat penge! Sagde jeg, hvad har du tænkt dig at bruge dem til? Jeg vil have nogle flere bænke stillet op i parkerne! Sagde hun. Jo flere bænke jo flere steder er der hvor folk kan sidde og drikke nogle øl, og des flere flasker er der til mig. Du drømmer ikke om hvor mange penge jeg lavede på Skovbakken den første maj. Hvem syntes du, er den pæneste i gruppen! Spurgte jeg. Den første der kommer mig i hu er Lars Hald! Sagde hun. Han er kommet igennem mange år i TIB da jeg var Fagforeningspamper. Jeg har altid syntes, at han var et rasende flot stykke mandfolk. Og det er bestemt ikke noget han vigter sig af, for hans naturlige beskedenhed overgås kun af hans, naturlige evne til at gøre alle tilpasse.

Camilla Stochalper: Døren røg op med et brag. Camilla Stochalper måtte åbenbart være synsk, jeg nåede ikke engang at ringe på. Ups! Sagde hun, jeg vidste ikke, at der var nogen på trappen. Jeg forklarede hende mit ærinde. Jeg er godt nok ved at lave mad! Sagde hun, men sæt dig ud i køkkenet, jeg skal lige ud med skraldeposen. En øl? Spurgte hun, da hun kom tilbage. Ja tak! Sagde jeg. Den kom tilpas, da jeg ikke havde fået hverken vådt eller tørt den sidste halve time. Der lød et brag inde fra stuen. Det lød som om det var skænken der røg på gulvet. Jeg har tre børn! Sagde hun, englebørn alle sammen. Lidt efter lød der et hyl inde fra stuen. Sebastian og Valentin lad være med at slå hinanden – og i lader Emma være, skreg hun så højt at ruderne klirrede. Tak skal

du have! tænkte jeg, hun lyder ligesom min egen mor. Lige et øjeblik! Sagde hun, jeg må hellere lige se hvordan det står til. Hun forsvandt ind i stuen. Da hun kom tilbage havde hun et fotografiapparat med. Hurtigt rettede hun maden an på en enkelt tallerken. Hun tog et par billeder og stillede tallerkenen ind i køleskabet. Det er til mig selv når børnene er sendt i seng! Sagde hun, de andre skal have havregrød i aften. Billedet sætter jeg ind på Facebook, så de andre fattigrøve kan se hvor godt vi spiser på Markskellet. Det var på tide, at komme ind på mit ærinde. Når man har tre børn behøver man ikke at træne! Sagde hun. Med hensyn til pengene har jeg da også en lille drøm, men det er fanden gale mig ikke noget der rager dig. Bestemt ikke! Sagde jeg, og bundede min øl. Det var vist på tide at komme videre. Så har jeg kun et sidste spørgsmål! Sagde jeg. Hvem er den pæneste i gruppen? Det behøver jeg ikke engang tænke over! Sagde hun. En dejlig mand med en helt naturlig udstråling og charme, nemlig Lars Hald. Tak! Sagde jeg. Jeg blev efterhånden helt nysgerrig efter at se dette unikum.

Anette Gantzhorn: Nu skal du jo ikke være med til at løbe Anette! Siger jeg. Nej gudskelov da! Siger hun og ler sin perlende latter. Nej, jeg har fået lov til at skyde løbet i gang, og når løbet er færdigt har jeg fået lov til at overrække præmier. Nu er det jo ikke første gang jeg har en pistol i hånden! Siger Anette. Er det ikke! Siger jeg. Er det noget du vil fortælle om. Jeg har efterhånden skudt Fladbro løbet i gang i adskillige år nu, og det har altid været en stor glæde for mig! Siger hun. De glemte sidste år at skifte patronerne ud med løst krudt, så jeg ramte en Havmåge der kom forbi i det samme. Den faldt ned oven i hovedet på borgmesteren, men han tog det nu fra den gemytlige side. Efter løbet overrakte han Havmågen til mig, sammen med et diplom. Det hænger for øvrigt der! Siger hun og peger. Hun henter diplommet til mig, og jeg læser.

**At være Borgmester er ingen sag,
Jeg finder i det et vist behag,
At være førstemand er ikke uden fare
Især når vi på udgift skal spare
Anette skød pistolen af, helt uden tøven
Hun ramte en måge lige midt i røven.**

Spinning Gammelhus Borgmester.

For øvrigt er havmåge i flødesovs en aldeles glimrende spise. Jeg inviterede hele familien til "And" og de taler om det endnu. Jeg har hørt en lille fugl synge om, at du får et rimeligt honorar for dit store arbejde, og hvad vil du bruge de penge til? Spørger jeg. Mine strikkepinde er ved at være slidt op! Siger hun, og så trænger jeg til en ny løber ude i gangen. Resten af pengene vil jeg bruge til at forsøde min tilværelse sådan langs frem. Du er en fornuftig pige! Siger jeg til hende. Så har jeg kun et sidste spørgsmål. Hvem syntes du er den pæneste i gruppen? Jeg har beundret John Hyldahl på afstand i mange år, men min stemme falder alligevel ud til Lars Halds fordel. Jeg har nemlig luret ham. I virkeligheden er han nemlig en genert og stille fyr, der kun liver op når

han sidder bag tasterne på sin PC. Tror du virkelig! Siger jeg. Om tror jeg! Fnyser hun, nej det er noget jeg ved.

Gerda Mikkelsen: Var ikke hjemme, da jeg ringede på hendes dør. Jeg talte med flere af hendes naboer, og de mente at hun var ude at løbetræne. Så sent som dagen før havde hun vist sit nye løbetøj frem, og fortalt vidt og bredt, om sin nye karriere som langdistanceløber og blænder.

Senere samme aften, da jeg sad og hyggede mig sammen med konen, ringede telefonen. Det var Gerda. Jeg hører, at du har spurgt efter mig! Sagde hun og lo. Latteren fik mig næsten til at falde ned af stolen. Jeg havde ikke hørt noget lignende siden Cleo. Jeg var ude for at se barnebarnet spille fodbold! Forklarede hun. Det skal jo også passes! Sagde jeg. Jeg har et par spørgsmål, men dem kan vi sagtens klare over telefonen. Hvis du vinder løbet, og dermed pengene, hvad vil du så bruge dem til. Jeg flyttede lynhurtigt mobilen 10 cm. Ud fra øret. Ganske rigtig, der lød en kaskade af latter. Da hun havde fået vejret igen, lød det fra telefonen – hvis jeg imod alle forventninger skulle gå hen og vinde løbet, går jeg stærkt ud fra, at resten af feltet har meldt afbud, eller er faldet døde om. Jeg holdt igen mobilen ud fra øret. Hvor mange penge snakker vi om! Sagde hun. En halv million! Sagde jeg. Der blev stille i lang tid i den anden ende af røret.

Er du der? Spurgte jeg. Øhh, ved du hvad, jeg tror fandme jeg tager et par raske løbeture i parken i aften! Sagde hun. Jeg har lige et sidste spørgsmål! Hvem syntes du er den pæneste i gruppen. Jeg bor næsten lige ved siden af et af medlemmerne i gruppen. Når jeg går ud på min altan, kan jeg se tværs over gården! Sagde Gerda. Jeg kigger selvfølgelig ikke med vilje, men der kan jeg se ham lave gymnastik mindst en time hver dag. Der er mange unge mennesker der kunne lære en masse af Lars Hald, som det selvfølgelig er. Tak skal du have Gerda. Selv tak! Sagde hun og lo.

Liselotte Cramer: Det var med en vis bæven jeg opsøgte Liselotte. Rygterne var løbet i forvejen, og de havde fortalt om en viljestærk kvinde, man bestemt ikke kunne løbe om hjørner med. Hun var "befalingsmand" i Lottekorpsset, og lejlighedsvis drøuede hun rundt med en stor lastbil, og gjorde vejene usikre. Alt i alt en type, der kunne få mine mindreværds komplekser til at slå ud i lys lue. Jeg rakte hånden frem for at ringe på klokken, men det nåede jeg ikke, før døren røg op med et ordentligt brag. Liselotte stod smilende lige inden for døren. Du skulle måske lige ud med skraldeposen! Sagde jeg tamt. Overhovedet ikke! Sagde hun, jeg vidste bare, at du ville komme. Hvordan kunne du vide det? Jeg har overhovedet ikke fortalt nogen, at jeg skulle besøge dig i dag. Det er bare sådan noget jeg ved! Sagde Liselotte. Kom inden for. Hun gik i forvejen ind i stuen, hvor hun pegede på en lænestol med en bydende bevægelse. Jeg satte mig selvfølgelig ned, mens jeg kiggede mig lidt omkring i smug. Hun forsvandt ud i køkkenet, og kom lidt efter tilbage med to øl. En Tuborg og en Leffe. Du drikker jo Leffe Ikke? Sagde hun. Hvor fanden ved du det fra! Sagde jeg, kender du min kone? Overhovedet ikke, men det er bare sådan noget jeg ved! Sagde hun. Hvad er det for nogle medaljer du har vægen der! Spurgte jeg. Samler du på dem? Det kan man godt sige! Sagde hun, men der er nu skydemærker fra min tid i lottekorpsset. Hold da op! Tænkte jeg, og sendte en venlig tanke til mit enlige Broncemærke i Maskinpistol skydning. Du har vel også regnet ud hvorfor jeg kommer i dag! Sagde jeg. Selvfølgelig har jeg det! Sagde Liselotte, og jeg har

da også allerede gjort mig visse tanker om hvad jeg skal bruge pengene til, hvis det er mig der vinder. Jeg trænger til en ny Campingvogn, da den gamle er ved at falde sammen. Resten af pengene vil jeg rejse for. Det lyder fornuftigt! Sagde jeg og bundede min øl. Med hensyn til det sidste spørgsmål! Sagde hun, havde jeg først tænkt på John Hyldahl, men ham er pigerne helt vilde med i forvejen, så jeg tænkte på en anden, der godt kunne trænge til lidt opmuntring og et skulderklap, nemlig Lars Hald.

Lars Hald: Det var med en vis nysgerrighed jeg opsøgte Lars Hald på hans adresse i Nordbyen. Han lukkede selv op, da jeg havde banket på døren et stykke tid. Det var jo ikke småting jeg havde hørt om ham de sidste par dage. Han lignede en der lige var stået ud af sengen. Forstyrrede jeg i noget! Spurgte jeg. Overhovedet ikke! Sagde han, og skyndte sig at slukke sin computer. Jeg nåede lige at se et par piger der var i gang med – nå ja, det kan være lige meget. Det var i hvert fald ikke løbetræning. Sid ned sagde han! Jeg henter lige et par øl. Mens han var væk kiggede jeg mig lidt omkring. Der stod halvfærdige lærreder overalt. Skrivebordet flød med alt muligt ragelse, Bøgerne så ud som om de var smidt på reolen. Alt i alt gjorde hans værelse et temmelig miserabelt indtryk.

På væggene hang der gamle ure – musikinstrumenter – og malerier i en skønsom blanding. Han sov åbenbart i rummet da der stod en seng op af den ene væg. Han kom tilbage med to øl hvoraf han rakte mig den ene. Masterbrew, læste jeg på etiketten. Den holder sine 10 – 11 % sagde han. Hvis du drikker 4 af dem, kan du ikke kende din egen mor. Jeg fik nu tid til at kigge lidt på ham. Hvad pigerne i gruppen så i ham, fatter jeg simpelthen ikke. På mig virkede han en anelse usoigneret. Skæget var langt, på den ufede måde, og hans campinghabit gik af mode først i halvfemserne. Skål! Råbte han, ned med lortet. I løbet af ingen tid havde han bundet, og forsvandt ud i køkkenet efter et par nye. Nå ja hvad fanden! Tænkte jeg, jeg mangler kun Gerda og hende kan jeg snakke med i morgen. Bare den ene øl gjorde, at jeg begyndte at se lysere på tilværelsen. Han kom ind med et par stykker mere, og satte sig på skrivebordsstolen. Han lattede på sin ene balle og slap en vind der fik gardinerne til at blafre. Fy for helvede hvor den lugter! Sagde han. Og det havde han ret i, også i den grad. Nå, lad os skylle, jeg har gudskelov to mere. Om jeg kunne mærke de to øl som jeg havde fået? Ikke sådan rigtigt, det kom først da jeg havde drukket tre. Han kiggede på sit ur. Konny kommer ikke de første par timer sagde han! Nu skal vi fandme være fulde. Han rejste sig og gik hen til bogreolen. Fjernede en fire fem bøger og halede en flaske Whisky frem. Skål gamle jas! Sagde han, da havde skænket glasset næsten fuldt. En halv time senere var bunden ved at blive nået på flasken, og Lars Hald begyndte at se en anelse bekymret ud. Jeg tør ikke røre Konnys barskab! Sagde han, men jeg har en ide. Skal vi fyre en fed? Ikke til mig! Sagde jeg. Jeg har ikke fyret en fed siden de glade tressere. Tøsedreng! Sagde han. Nå, så en lille én da. Han halede en stor klump op af skrivebordsskuffen og begyndte at mikse en fed. Han fyrede godt op under den, og tog et par kraftige hvæs, hvorefter han rakte mig piben. Og så er det, at jeg ikke husker mere. Jeg vågnede op i min egen seng næste dag med de frygteligste tømmermænd. Enten havde han sendt mig hjem i en taxi, eller også havde hans kone kørt mig

hjem. Jeg aner det ikke. En frygtelig mand hele vejen igennem, og jeg føler den dybeste medlidenhed med Konny.

Ved en beklagelig fejl var det sidste, af mine indslag om Randers Oks store løb gledet ud. Det drejer sig om samtalen med løbets leder og Found raiser Henrik Lykke Jensen. Det er selvfølgelig utilgiveligt, og den pågældende medarbejder er smidt ud af firmaet på røv og albuer.

Henrik Lykke Jensen

Stevnstrup! Tænkte jeg, hvor fanden er det nu det ligger. Nåh ja, det er da også rigtigt. Efter besøget hos Lars Hald i går, følte jeg mig ikke i form. Slet ikke. At være journalist har bestemt sine fordele, men det er sandelig ikke lutter lagkage. Jeg kan selvfølgelig godt lide alle de middage man bliver inviteret til, og alle de gaver man får, men der findes jo også en bagside af medaljen. Og sådan en bagside må Lars Hald henregnes til. Jeg indrømmer, at det var sjovt, da vi afsang den Norske Nationalsang, og det havde også sine oplivende momenter da vi sad og fes om kap, men så er alt også sagt. Da han begyndte at ævle om, at han var guds gave til kvinderne, måtte jeg simpelthen sige stop. Der findes da andre mænd end dig Lars! Sagde jeg. Det er muligt! Sagde han, men findes der andre mandfolk. Der måtte jeg blive ham svar skyldig.

Jeg standsede op ved Brugsen i Stevnstrup. Der stod en ældre herre uden for, og han var i fuld gang med at læsse sine varer i cykelkurven. Henrik Lykke Jensen! Sagde han eftertænksomt, ham tror jeg ikke, at jeg kender. Han er Journalist! Sagde jeg. Nåh ham bladsmøreren! Sagde den gamle, han bor lige op ad bakken der. Det sidste hus på højre hånd.

Henrik Lykke Jensen lukkede selv op. Hej! Sagde han, jeg går ud fra, at det er dig fra Løber nyt. Det er rigtigt! Sagde jeg, jeg har nogle ting jeg gerne vil spørge dig om. Det er du mere end velkommen til! Sagde han, vi kan jo godt lide at få noget gratis reklame til vores store løb. Kom inden for! Sagde han, så finder jeg lige et par øl. Ikke til mig! Sagde jeg, ellers tak, men hvis du har en danskvand. Jeg kunne stadigvæk mærke tømmer mændene dunke i baghovedet, selv om de var på retur.

Gå bare ind i stuen sagde han, og du skal ikke være bange for hunden. Hunden! Tænkte jeg. Det er garanteret en Grand Danois, med snottet flyvende til alle sider når den ryster på hovedet. Det var det ikke, og stor var min glæde, da den mest nuttede hundehvalp jeg havde set i nyere tid kom løbende mig i møde. Den smed sig på ryggen, og jeg kløede den lykkeligt på maven. Nååååh! Sagde jeg, er du sådan en god lille hund. Hunden rejste sig og slikkede mig i hovedet. Goddag, var der en stemme der sagde bag mig. Jeg fik hurtigt stablet mig på benene, og vendte mig om. Jeg tabte min kæbe ned på brystet, hvor den lavede en hul lyd. Kvinden der stod der, kunne få en munk til at gå ud af sit gode skind. Goddag! Sagde jeg, og gav hende hånden. Jeg hedder Kurt Snotnoise og kommer fra et lille tidsskrift der hedder Løber nyt. Goddag! Sagde hun, jeg hedder Ludmilla. Hun satte sig i sofaen igen. Først da, fik jeg øje på den store røde kat der sad i

den anden ende af sofaen. Den kiggede ufravendt på Ludmilla, med et lykkeligt udtryk i ansigtet. Hvis ikke jeg vidste bedre, var katten forelsket i hende! Tænkte jeg.

Værsgo! Sagde Henrik, jeg håber ikke, at det gør noget at jeg har smidt et par isterninger i. Han rakte mig et glas med iskoldt danskvand. Fint! Sagde jeg, mens jeg famlede efter skriveblokken. For helvede, de ben der! Tænkte jeg. Jeg bor fandme det forkerte sted. Jeg satte mit ansigt i de rigtige folder.

Hvordan går det med at rejse penge til førstepræmien! Spurgte jeg. Det går forbavsende godt! Sagde Henrik. Nu er vi jo en Randers side, og de fleste kan godt forstå, at når man støtter løbet, støtter man samtidig Randers. Hvor mange sponsor kroner er der kommet ind pt. Spurgte jeg. Omkring 400.000! sagde Henrik. Hold da op! Sagde jeg, det er ikke så lidt endda. Et sidste spørgsmål Henrik. Hvem syntes du er den flotteste og mest attraktive fyr i gruppen? Han kiggede på mig. Det er sgu da mig selv din knold. Hvad havde du ellers regnet med. Jeg trak mig bukkende baglæns tilbage.

John Robinson Crusoe Hyldahl

Far, hvorfor venter du ikke til næste uge! Sagde Jacob, så har jeg ferie. John kiggede på ham. Fordi mødet er i morgen! Sagde han. Hvor mange år er det jeg har sejlet! Spurgte han. Uden at prale, er jeg nok en af de mest erfarne til at sejle motorbåd her på havnen. Herregud det er bare et smut til Ebeltoft. Tænk på hvor vi ellers har været henne i tidens løb. Det er selvfølgelig rigtig nok! Sagde Jacob, men der har vi altid været flere ombord. Jeg kan ikke lade være med at tænke på, at der kunne ske et eller andet med dig. Det gør der ikke! Sagde John. Jeg har provianteret til mindst en uge, og vandtanken er fyldt op. Ydermere har jeg taget et par ekstra dunke benzin med, og vejrudsigten er den bedste vi har haft i en måned. Jeg ringer til dig når jeg smutter ud gennem sejlrenden ved Udbyhøj. Far og søn gav hinanden et knus, og to minutter efter var John på vej ud af havnen.

Han havde besluttet sig for, at tage den med ro. Dels for at spare på benzinen, dels var der ikke noget der hastede. Han regnede med at være frem ved aftenstid i Ebeltoft, hvorefter han ville Booke ind på hotellet. Mødet var først kl. 3 næste dag, og han gik stærkt ud fra, at foreningen gav et eller andet til ganen. Turen igennem Randers fjor var lige så smuk som den plejede at være. Han blev aldrig træt af at kigge på fuglelivet og vegetationen. Sommetider følte han en næsten barnlig glæde når han så, hvad vor herre havde skabt i sin godhed.

Som lovet, ringede han til Jacob da han passerede Udbyhøj. Telefonen virkede ikke alt for overbevisende, men han kunne sagtens høre ham. Det er Skipper! Råbte han, alt vel ombord, nu sætter jeg kursen mod Ebeltoft. Først satte han kursen til et stykke nord for Gjerrild strand. Senere ville han runde Grenå, og derefter ville han sejle så tæt på kysten han kunne, indtil han nåede Ebeltoft. Han var ikke bange for havet, men han havde respekt for det, så han ville ikke længere ud end det var højst nødvendigt.

Jeg kan ikke rigtig li' de skyer der! Tænkte John, de ser sgu lidt sorte ud. Han rejste sig, og gik ned for at tænde for Radioen. Jeg må hellere lige høre den sidste vejrmedling. Et kraftigt tordenvejr fra syd, med vindstød af stormstyrke, vil ramme de østlige egne og Djursland i eftermiddag, lød speakerens messende stemme. Vinden forventes at ville aftage sidst på natten, eller i morgen tidlig. Farvel Ebeltoft! Tænkte John, jeg må hellere sejle til Grenå, så kan jeg tage bussen til Ebeltoft i morgen.

Han havde ikke mere end lige tænkt det, da der lød et øredøvende brag, efterfulgt af et glimt. John blev kastet ned på dørken, hvorefter han mistede bevidstheden. Han vidste ikke hvor lang tid han havde været væk, da han kom til bevidsthed igen. Han havde en modbydelig smag i munden. Det smagte ligesom af metal. Båden rullede frem og tilbage og han havde svært ved at finde fodfæste. Motoren var gået i stå, og båden lå på tværs af bølgerne. Han drejede båden så bølgerne kom ind agter. Han famlede efter mobiltelefonen, men den var ikke i brystlommen. Han surrede rattet og gik agter for at tjekke motoren. Den bliver aldrig til motor igen! Tænkte han. Det ser ud som om lynet er slået ned i den. Han var lige ved at træde på mobiltelefonen, der lå og skulpede i vandet, i bunden af båden. Han tog den op og tørrede den med et viskestykke han fandt i kahytten. Der kom ikke en lyd fra den. Jeg lægger den ned i Kahytten, det kan være at den bare skal tørres for at virke igen. Han tog en dåse Makrel og en teske med ovenpå, og overtog rattet igen. Han vendte sig om og kiggede mod syd. Djurslands kyst var for længst forsvundet.

Selv om det var midt på eftermiddagen var det mørkt, som om det var aften. Bølgerne var et par meter høje, og der blæste stadigvæk en strid vind. Han turde ikke gi' slip på roret, selv om det værkede i hele hans krop, Han vippede låget af Makreldåsen og spiste den med teskeen, og drak et par slurke vand til.

Efter et par timer senere fik han pludselig øje på en færge. Den sejlede på tværs af hans kurs, måske en lille sømil længere fremme. Selv om han godt vidste, at de ikke ville opdage ham, vinkede han med begge arme mens han hoppede op og ned. Da han så færgen forsvinde i horisonten, følte han for første gang et vist mismod. Ja ja! Tænkte han, båden fejler i det mindste ikke noget, det er bare den skide motor. Jeg har jo prøvet lidt af hvert her i tilværelsen, og det har ikke altid været lige nemt, men det her er noget af det værste. Jacob har garanteret ringet mindst 1000 gange på min Mobil. Højst sandsynlig er jeg efterlyst, da jeg for længst skulle være ankommet til Ebeltoft. Han kunne mærke, at han fik en klump i halsen.

Vinden havde taget en smule af, men der blæste stadig en frisk vind. Ud på natten løjede det af, og John besluttede sig for at tage et lille hvil. Først gik han i kahytten for at finde sig lidt mad. Han fortrød nu, at han havde løjet over for Jacob ang. Madforsyningen. Han havde 3 dåser Makrel tilbage og en lille pakke rugbrød. Vand havde han nok af. Han havde ikke taget søkort med for dette område, da det jo ikke var meningen at han skulle havne her. Efter kursen, at dømmme, ville han højst sandsynligt lande i Sverige et sted, eller i Norge måske. Han tog en dåse og et stykke

rugbrød med ovenpå og satte sig i pilotsædet. Da han havde spist, kunne han mærke trætheden komme snigende. Han satte sig ned på gulvet ved siden af roret, og i løbet af 5 minutter sov han.

Han vågnede ved et bump. Han var stødt ind i noget. Fortumlet kom han på benene, og kiggede sig omkring. Han var stødt ind i en ø. En flad ø. Så langt øjet rakte kunne han kun se en slags strandeng. De eneste levende væsener var forskellige slags måger og småfugle. Det var på vej til at blive lavvandet nu, og det var kun et spørgsmål om tid inden båden ikke havde vand under kølen. John fandt ankeret frem og satte det solidt i jorden. Jeg bliver her! Tænkte han, hvis det går rent galt, må jeg jo lave en måge ommelet. Det var umulig at få sig et overblik over øen da det højeste punkt var båden. Han vurderede den til en 4 – 5 km. På hver led. Han gav sig til at samle kvas og lyng til at lave bål af, for det tilfælde der skulle komme en flyvemaskine eller et skib forbi. Ved aftenstide spiste han den ene af dåserne, sammen med 2 skiver rugbrød. Jeg må hellere gemme den anden til i morgen! Tænkte han, selv om jeg sagtens kan spise dem begge to. Da han havde spist, sad han i lang tid og kiggede på fuglelivet. Et dejligt sted tænkte han, men jeg ville sandelig gerne have været her under andre omstændigheder. Lidt efter gik han til ro.

Han vågnede ved, at der var nogen der snakkede uden for båden. Fortumlet kom han på benene, og stak hovedet ud af kahytten. Der stod 5 mennesker og kiggede nysgerrigt på ham. De havde alle sammen en kikkert om halsen og var klædt i den slags tøj som ornitologer ynder. En herre med skæg sagde, John Hyldahl formoder jeg. Hvad fanden! Tænkte John, der er jo Søren Ryge. Øh, sagde John, jeg aner ikke en skid om hvor jeg er henne. Du er såmænd på Læsø! Sagde Søren Ryge, hvis du havde gået 200 m den vej der, havde du fundet stien der går op til Salt syderiet. Her! Sagde han, og kastede sin Mobil over til John, du har sikkert et par opkald.

Gazellen -Tidsskrift for løbere

Nummer 3. Første årgang.

Af vores udsendte medarbejder. Kurt Snotnoise.

Vi har opprioriteret vores historie om løbet, med prominente Randers borgere, i Fussingø skoven. Vi vil derfor løbende holde vores medlemmer orienteret om den aktuelle udvikling.

John Hyldahl: John var ikke hjemme, da jeg opsøgte ham på adressen. Der hang en seddel på døren, hvorpå der stod: Er på Justesens plæne, hilsen John. Hvor fanden finder jeg Justesens

plæne! Tænkte jeg, jeg er jo ikke just barnefødt her i byen. Jeg behøvede imidlertid kun at spørge en enkelt, og et øjeblik efter kunne jeg se John sidde på en bænk. Hej John! Sagde jeg. John kiggede overrasket. Hej Kurt! Sagde han, det var lidt af en overraskelse, sid ned. Han fjernede den alubakke der havde indeholdt en Dagmar tærte, og jeg satte mig ned. Hvordan går det med træningen - går det fremad. Træningen? John så yderst forvirret ud. Nå til løbet! Det ligger sådan! Sagde han, at jeg faktisk lige er blevet færdig med min morgenløbetur, og sidder og strækker lidt ud. Jeg har lige været et smut ude ved Motorvejsbroen og hjem igen. Og så sidder du og æder en Dagmar tærte! Tænkte jeg. Det lignede heller ikke løbetøj, det han havde på. Men, hvis han har penge nok i forvejen til at købe Kongeskibet, kommer det jo ikke mig ved. Jeg hører at du har været på langfart! Sagde jeg. Smilet forsvandt fra Johns ansigt, og der gled en mørk sky hen over det. Hvor fanden har du hørt det? Spurgte han, og kiggede olmt på mig. Pressens Radioavis! Sagde jeg, og der har jo også stået et og andet i Dagspressen. Det er som sædvanligt stærkt overdrevet! Sagde han, jeg vidste hele tiden eksakt hvor jeg var. Jeg havde nemlig aldrig været på Læsø før, og jeg besluttede, at blive der 3- 4 dage. Så kom den amatørgartner til Søren Ryge, og skulle absolut profilere sig, på min bekostning, for at få en vaklende TV karriere op at stå igen. Jeg kunne tydeligt mærke, at det emne var udtømt. Du skal vel også tale med Jacob! Sagde han, han sidder sikkert på den sædvanlige bænk og drikker bajere sammen med ham Negeren. Jeg gav ham hånden, og ønskede ham lykke og held, og gik op imod byen.

Jacob Hyldahl: Hvad satan, det er jo Kurt! Sagde Jacob til Børge. Flyt lige din store røv, så kan han sidde her imellem os. Børge flyttede beredvilligt sin store røv. De sad hver med sin Guldøl i hånden, og så vidt jeg kunne se på antallet af tomme flasker var det ikke de første, de havde fået den dag. En øl? Spurgte Jacob. Nej tak! Sagde jeg, det er lidt for tidlig for mig. Jeg kommer for at vejre stemningen lidt! Sagde jeg. Går det fremad - får vi trænet - glæder vi os til løbet - og sådan noget. Jeg er faktisk begyndt at træne en smule! Sagde Jacob, jeg hørte rygter om hvor mange penge der var i det. Man kan fandme få mange guldøl for en halv million. Ikke sandt Børge! Sagde han og klaskede ham i ryggen. Børge fik et yderst fornøjet udtryk i hovedet. Hvordan går det med dine planer om et silderøgeri på Færøerne? Spurgte jeg. Dem har jeg skrottet! Sagde han. Jeg kom til at tale med Bonnie da jeg kom hjem, sidst du var her. Man tror det er løgn, men Bonnie har i mange år ønsket at blive selvstændig, netop med et silderøgeri, men det skal ligge her ved havnen i Randers, og ikke på Færøerne. Så skifter far her, og Børge adresse. Jeg er sgu ligeglad hvor vi skal sidde og drikke bajere! Sagde Børge med sin dybe basstemme, og jeg kunne nok også klemme en nyrøget sild ned engang imellem. De lo begge to. Jacob bøjede sig ned og fiskede 2 øl frem. Det var de sidste 2 sagde han, og kiggede på Børge. Hvorfor fanden er det altid mig der skal hente øl! Sagde Børge. Det har jeg jo forklaret dig mange gange! Sagde Jacob, det er fordi de har lukket for min kredit. Jeg ville låne et par håndører af den gamle her forleden! Sagde han. Han kørte sin finger rundt i cirkler ved sin tinding, men han havde den frækhed at påstå, at han kun havde til dagen og vejen. Er Bonnie hjemme! Spurgte jeg, jeg må hellere veksle et par ord med hende også. Du kan jo hilse! Sagde han. Også fra mig! Sagde Børge. Han var ved at samle tomme flasker sammen.

Bonnie Hyldahl: Goddag Bonnie! Sagde jeg, da hun åbnede døren. Goddag Kurt! Værsgo, at komme indenfor! Sagde hun. Jeg skulle hilse fra Jacob og Børge! Sagde jeg, jeg har lige talt med dem omme i byen. Jeg er så glad for at Jacob og Børge har fundet sammen! Sagde hun. Han kunne ikke fordrage ham i begyndelsen, men nu er de efterhånden blevet pot og pande. Det var én min svigerfar mødte på et ferieophold nede sydpå, og senere inviterede til byen. Hvordan går det med træningen Bonnie, får du løbet noget. Ikke meget! Sagde hun, men jeg løber jo rundt hver dag for at få det hele til at hænge sammen, men en gang imellem kan jeg da afse en halv time til lidt løb. Er der noget nyt om de røgede sild! Spurgte jeg. Jeg har talt lidt med min svigerfar! Sagde hun, han bestemmer jo stadigvæk alt nede ved havnen, så jeg tror ikke, at der bliver problemer overhovedet med at skaffe lokaler. Det bliver også dejligt at få noget fælles med Jacob. Jeg har talt med min kone! Sagde jeg, og vi syntes begge to at det er en rigtig god ide, så vi har tænkt os at kigge ind engang imellem. Med disse ord tog jeg afsked med Bonnie.

Lisbeth Elfving: Jeg var lidt i vildrede om, hvor jeg skulle træffe Lisbeth. Hun var ikke hjemme vidste jeg. Det var hun kun i regnvej. Hun havde stadigvæk den seje udholdenhed, som når hun jagtede et af medlemmerne i sin fagforening hvis vedkommende havde udfyldt et skema forkert. Jeg fandt en bænk i Tøjhusparken og fandt min madpakke og min avis frem. Solen skinnede og fuglene fløjtede, og hvad kunne man ønske sig mere. Jeg sad netop og læste Børsnoteringerne da jeg hørte Lisbeths venlige stemme. Hvad fanden din lusepuster! Hvad laver du her? Jeg foldede avisen sammen, rejste mig og gav hende hånden. Goddag Lisbeth! Sagde jeg, jeg kommer såmænd bare for at høre hvordan den almindelige træningstilstand er, og hvordan det går. Det går udmærket! Sagde hun. Så lang tid, at solen skinner, går det også godt med min lille forretning. Hun pegede på Aldi vognen som var næsten fyldt op med flasker. Hvad med bænkene? Spurgte jeg. Vil du stadigvæk have nogle flere bænke i parkerne. Netop i dag har jeg talt med et par pensionerede håndværkere! Sagde hun, og de kan lave dem for billige penge. Sort selvfølgelig. Det er netop sådan noget jeg knaldede mange for, da jeg var fagforeningspamper, men det var dengang. Hun lo sin hæse glade latter. Tror du Camilla er hjemme? Spurgte jeg. Helt sikkert! sagde Lisbeth, hun står sikkert og steger og braser i køkkenet. Du kan jo hilse hende.

Camilla Stochalper. Jeg besluttede mig til at tage en vogn til Markskellet. Der var lige langt nok på gå fod. Jeg stod lidt uden for hendes dør og samlede mod. Jeg havde en vis respekt for hende, baseret på mit sidste besøg, og hvad jeg havde hørt nogle af de andre sige. Nå, er det bare dig sagde hun, og kiggede op og ned af mig. Jeg tror ikke, at Journalister hørte til hendes yndlingspersoner. Undskyld jeg trænger mig på! Sagde jeg, jeg ville bare høre hvordan det gik med træningen, og sådan noget. Nå, kom ind så! Sagde hun, du kan stille dine sko på måtten der. Vi går ud i køkkenet! Sagde hun, jeg er ved at stege og brase. Jeg fik mig anbragt ved det lille bord, og lidt efter stod der en kop dampende varm kaffe foran mig. Da jeg gik igennem gangen havde jeg bemærket en besynderlig duft, af jeg ved ikke hvad, men jeg skød det bort igen. Jeg havde lige fået koppen op til munden, da der kom en besynderlig lyd fra værelset ved siden af. Mæææææhh! Sagde det. Jeg spildte det halve af kaffen ned af mig. Hvad fanden har du fået geder! Sagde jeg.

Én rettede hun. Som du sikkert ved er jeg gift med en Sweitzer, og de drikker kun gedemælk. Det er fandme ikke til at købe nogen steder. Mææææææhh, lød det igen. Camilla åbnede døren ud til gangen. Kan i så holde naldrende fra Mette! Råbte hun. Både geden og børnene holdt øjeblikkeligt inde. Den spiser stort set alt, så det er slut med at smide noget ud. Selv den trøje jeg havde strikket til min mors fødselsdag gled ned i går. Hvorfor kommer du for øvrigt brasende. Jeg ville jo bare lige høre hvordan det gik med træningen! Sagde jeg spagfærdig. Godt! Sagde hun, er der mere du vil vide. Rutineret anrettede hun maden på en enkelt tallerken, og tog nogle fotografier fra forskellig vinkler. Det vil fandme gi' dem noget at spekulere over! Sagde hun med en veltilfreds mine. Nåh! Sagde jeg, jeg må hellere komme videre. Jeg takkede for kaffe og gik ud i gangen for at tage mine sko på. Hvis de altså havde været der. Sebastian! Råbte Camilla! Har du set den herres sko. Dem er Mette ved at spise! Sagde drengen. Og det var den. Der var stort set kun såler tilbage. Det må du altså undskylde! Sagde Camilla. Skidt med det! Sagde jeg, jeg skulle alligevel have købt nogle nye. Jeg tog en hastig afsked inden den gik i gang med mine bukser.

Anette Gantzhorn: Hvad er det! Sagde Anette, jeg syntes, at du er i bare tæer. Det er jeg altid om sommeren! Sagde jeg. Fra første maj, der går jeg i bare tæer! Løj jeg. Der var alligevel ikke nogen der ville tro på, at en ged havde spist mine sko. Skal vi have os en lille øl? Spurgte hun. Ja tak! Sagde jeg, og for min skyld må den gerne blive stor. Jeg tror vi forstår hinanden Kurt! Sagde hun og blinkede til mig. Bagefter skal jeg vise dig noget som jeg fik tilsendt fra Borgmesteren forleden dag. Hun hentede en Mahogni æske som stod på en hylde over fjernsynet. Det var en rigtig fin æske. På et stort messingskilt var byvåbnet indgraveret. Jeg tror næsten, at han har læst din sidste artikel for, prøv at se hvad han sendte mig. Hun åbnede låget, og indeni lå der den fineste startpistol som man kunne købe for penge. Det må jeg nok sige! Sagde jeg, der er bestemt ingen smalle steder. Der fulgte en hel æske patroner med, så jeg vil knalde et par stykker af nytårsaften! Sagde hun. Har du prøvet at skyde den af? Spurgte jeg. Ikke endnu! Sagde hun men det kan vi da hurtigt gøre. Hun rejste sig og gik hen for at åbne vinduet. Hun stak startpistolen ud af vinduet og trykkede af. Der lød et øredøvende brag, efterfulgt af et Mjauiii. Hold da helt op! Sagde hun, jeg ramte katten. Ikke min egen gudskelov, men naboens. Jeg sprang hen til vinduet og kiggede ud. Der lå katten med alle fire ben lige i vejret. Stendød. For satan, hvad gør vi nu! Sagde jeg til hende. Jeg kunne jo invitere familien på Hare! Sagde hun. Nej det var kun for sjov! Sagde hun, da hun så mit bestyrkede ansigt. Jeg drak min øl ud. Ved du hvad! Sagde jeg, nu tager jeg æsken med patroner, og så skal jeg nok sørge for at du får nogen rigtige løs skuds patroner til løbet. Det siger vi så! Sagde Anette, og jeg skal nok snakke med naboen når hun kommer hjem.

Jeg indrømmer gerne at jeg var en anelse rystet da jeg forlod Anette. For en lidenskabelig Katteelsker som mig var det hårdt at se katten ligge med alle fire ben lige op i luften. Jeg kunne heller ikke ryste den tanke af mig, at hun kunne finde på at servere Katten som Hare. Ikke fordi, den ville vel sagtens smage godt med en god viltsovs og nye kartofler og ribsgele'.

Gerda Mikkelsen: Gerda var heller ikke hjemme den her gang. Ifølge naboen var hun på sin daglige trænings tur. Lige over for hendes opgang var der en lille park med et par bænke.

Jeg trængte til at hvile mig lidt oven den grimme oplevelse, så jeg fandt den ene af bænkene. Jeg har en lille hobby. Jeg skriver nemlig digte. Foreløbig kun til skrivebordsskuffen, men jeg ville da være et skarn hvis ikke jeg indrømmede at jeg gerne ville ha' noget af det udgivet. Jeg fandt min blyant og min blok frem. En time senere var jeg færdig med digtet. Det bliver ikke bedre Kurt! Sagde jeg til mig selv. Det er ikke det bedste jeg har lavet, men det er fandme heller ikke det ringeste. Lidt efter så jeg én komme løbende, som efter den beskrivelse jeg havde, kun kunne være Gerda. Jeg rejste mig og råbte! Hej Gerda, har du tid et øjeblik. Gerda standsede op med et spørgende udtryk i ansigtet. Mit navn er Kurt Snotnoise! Sagde jeg, vi talte sammen i telefonen forleden dag. Nå du er ham fra løber nyt! Sagde hun. Hun kom over og satte sig ved siden af mig på bænken. Nå sådan ser du ud! Sagde hun, du ser jo meget tilforladelig ud. Hvorefter hun satte i en latter, der fik fuglene til at tie stille, og mig til næsten at falde ned af bænken. Hvad har du ellers på programmet? Spurgte hun, da hun havde fået vejret igen. Jeg ville bare høre hvordan det går med motivationen, og sådan noget. Min motivation fejler ikke en skid! Sagde hun, især ikke efter, at jeg hørte hvor mange penge der var i det. Hun lo igen. Denne gang var jeg forberedt og holdt godt fast i bænken. Jeg kommer lige fra fodboldkamp! Sagde hun. Det er mit barnebarn der spiller, og der løber jeg frem og tilbage. Jeg havde lige fat i dommeren, og jeg er ikke sikker på at han har lyst til at dømme i Randers de næste par dage. Hun lo igen, så bænken rystede. Hvad går du ellers og får tiden til at gå med Gerda? Spurgte jeg. Blomster! Sagde hun. Jeg elsker blomster, og jeg mener helt alvorligt at det er et af vor herres mest lykkelig påfund da han skabte blomsterne. Og så elsker jeg Poesi. Jeg har også lidt liggende i skuffen, men det behøver du ikke sige til de andre. Jeg skriver også lidt Poesi, og jeg skrev faktisk et lille digt mens jeg ventede på dig! Sagde jeg. Læs det op sagde Gerda. Jeg kunne mærke, at jeg blev rød i hovedet.

**De kæmpehøje svulmer
Elverfolket sorgen dulmer
I øl og gæret honning
Hvi est du sorrig til mode
Du vores ædle Konning
Har nogen spist din mad med sukker
Er det derfor du går og mukker
Nej udbryder Kongen,
Da han stiger ned af hesten
Vi mangler musik til festen**

**Ved disse ord han jog sin hest for panden
en skræk i livet, den måtte få
jeg tænker straks på en anden
hvis spilleri man ej kan slå
hun spiller som Djævlen på fiolen
og løfter tilmed op i kjolen
smækker benet op i himlen
så man hører klokkers bimlen**

**viser alt hvad der sig skjuler
Der er ingen sure muler.**

**Hele byen kunne li deres Konge
Undtagen ham der var hest
De sang hans pris, så salen den runge
De sagde, at han var bedst
Han ringer til hende, en savnet datter
Hende der har de svulmende patter
Skjoldmøen med bakker og dale
Hun svinger sin bue så højt mod himlen
Evner til fulde – at få alle i tale
Inden hun kaster sig op på Skimlen**

Ikke ringe! Sagde Gerda, det kunne være at vi skulle lave en lille Poesi kreds. Hvorfor har du for øvrigt ikke nogen sko på? Jeg glemte at få dem på i morges! Sagde jeg. Det er løgn! Sagde hun, men det rager selvfølgelig heller ikke mig. Og så lo hun igen. Denne gang måtte jeg hente mit nyskrevne digt 20 meter længere nede af vejen. Kan du ha' det godt Gerda! Det kan være vi ses igen.

Liselotte Cramer: Het to tre fire, het to tre fire, het to tre fire deeling holdt. Høøjre om. See lige ud. Deeling ryr. Rygepause. Jeg kiggede igen på navneskiltet. Der stod da Liselotte Cramer på skiltet. Døren gik op og Liselotte stak et smilende ansigt ud. Kom dog indenfor Kurt. Som sædvanlig havde jeg ikke nået at ringe på, inden hun lukkede op. Du vidste vel, at jeg skulle komme! Sagde jeg. Selvfølgelig gjorde jeg det! Sagde hun, og din Leffe står på bordet. Jeg satte mig ned mens jeg kiggede efter soldaterne. Kigger du efter soldaterne? Spurgte hun. Det gav et sæt i mig. Det er fandme godt! Tænkte jeg, at jeg ikke er gift med hende, hun kan jo pille alle mine løgnehistorier og forklaringer fuldstændig fra hinanden i løbet af nul komma fem. Så slem er jeg heller ikke! Sagde hun smilende. Der er for øvrigt ingen soldater, det er min måde at koble lidt af på. Hvordan går det med træningen! Spurgte jeg. Jeg er begyndt at løbe til Øster Hurup, når jeg skal i Campingvognen. Det må jeg nok sige! Sagde jeg, du bliver da en farlig konkurrent for de andre. Det er sandelig også meningen! Sagde hun, når jeg går ind for noget, så er det 100 %. Hendes blik fortalte mig, at jeg skulle til at bunde Leffe, så det gjorde jeg. Da jeg stod uden for kunne jeg igen høre – Het to tre fire.

Ulla Beisheim Sørensen: Jeg havde ikke mødt Ulla før da hun var nyt medlem i løbetruppen. Ulla havde fortalt mig at hun var et naturtalent som løber, så det var med en vis spænding jeg mødte op i hendes hjem i Årslev, en lille snoldet Landsby mellem Randers og Voldum. Hun havde fortalt mig at hun var Sygepasser på Sygehuset i Randers. Vel ankommet til hendes hus, blev jeg budt velkommen af en venlig og smilende Ulla. Hendes tre hunde kom dog lige en anelse før hende, og det gjorde ikke noget da jeg elsker hunde. Den ene har lige fået hvalpe! Fortalte hun på vej ind i stuen, 5 stk. De er to uger nu, og når de er 5 skal de sælges. Du står vel ikke og mangler en hund,

så reserverer jeg en til dig. Nej tak! Sagde jeg, vi må ikke ha' hund der hvor jeg bor. Hvad er det i grunden for nogen! Spurgte jeg, jeg syntes ikke rigtig jeg kender racen. Den hedder Bolognese! Fortæller hun, det samme som i Spaghetti Bolognese. Hvad går du ellers og laver Ulla, når du ikke passer hunde og træner til vores løb. Jeg er lige blevet farmor til en dejlig lille pige! Fortæller hun. Jeg har allerede strikket tøj til hende, indtil hun når 5 års alderen. Jeg er så småt ved at finde strikkeopskrifter indtil hun bliver 10. Min søn og svigerdatter har ganske vist bedt mig om at sætte tempoet lidt ned, men du ved, når først man kommer i gang. Jeg tager også på hundeudstilling med hundene engang imellem. Mit højeste ønske er at komme ud at flyve med Helikopter. Helikopter! Sagde jeg, det passer da ikke. Jeg venter kun på at min mand og mine to sønner skal forære mig sådan en tur. Hvad laver din mand! Spurgte jeg. Han er Brøndgraver! Lo hun. Og hans røv er ikke spor kold. Jeg kiggede overrasket på hende. Hvad mener du med det? Spurgte jeg. Kender du ikke det udtryk "Kold som en brøndgravers røv" Spurgte hun. Det har jeg aldrig hørt om før! Sagde jeg. Nåh, man skal jo også lære noget hver dag. Nu tror jeg at jeg vil finde Randers igen! Sagde jeg. Jeg gav Ulla hånden, og klappede de små søde hundebasser farvel, og 10 sekunder senere var jeg ude af byen.

Lars Hald: Det var meningen at jeg ville besøge Lars Hald inden jeg tog ud til Henrik i Stevnstrup. Men han var gudskelov ikke hjemme. Tilsyneladende i hvert fald. Hans gardiner var rullet for, og man behøver ikke at have ret meget fantasi for at forestille sig hvad han sad og lavede. Jeg fatter ikke hvad de kan bruge ham til i forbindelse med løbet. Jeg hørte et sted, at han skulle dele vand ud på ruten. Hvis jeg kender ham rigtig har han en kasse øl gemt i det nærmeste buskads. Han gav mig sit visitkort med adressen på sin hjemmeside, og jeg kunne selvfølgelig ikke dy mig for at kigge. Mage til svineri skal man lede længe efter. Hor og druk fylder de fleste af siderne. Jeg fatter ikke, at han vil være bekendt at lægge sådan noget ud til sagesløse mennesker.

Henrik Lykke Jensen: Jeg droppede turen til Stevnstrup, og ringede Henrik op i stedet for. Jeg syntes ærlig talt at jeg havde været nok på stikkerne den dag. Henrik! Var der en maskulin stemme der sagde. Goddag! Sagde jeg, det er Kurt Snotnoise. Er det nu dig igen Kurt! Sagde han. Hans stemme lød pludselig træt. Vi gør det kort! Sagde jeg, hvor mange penge er der kommet ind til løbet? - Henrik! Var der en kvindestemme der sagde i baggrunden, kommer du ikke snart. Jo min ven! Kurrede Henrik - 500.000 sagde han og så forsvandt forbindelsen.

Gazellen - Tidsskrift for løbere

Nummer 5. Første årgang.

Af vores udsendte medarbejder. Kurt Snotnoise

Særnummer – Rapport fra Randers & Co store løb.

Hvem fanden har fundet på den menu! Sagde den "Skaldede kok". Er du klar over hvor meget trøfler koster? Der skal drysses hele skiver over, står der. Du må være sindssyg! Sagde han. I vore dage høvler vi en lille smule med råkostjernet, og ikke en skid mere.

Han kiggede op og ned af mig. Det var for øvrigt en ubehagelig tendens, folk havde tillagt sig. Det der med, at kigge, op og ned af mig. Det er stærkt ubehageligt, for den det går ud over. Og så har man ikke sokker på i sandaler! Sagde han. Hvad er det for noget pjat! Sagde jeg kampberedt. Hvis man som jeg, har tendens til lidt snue, skal man gå med uldne sokker. Det kan hurtigt sætte sig til noget grimt. F.eks. Flyvegigt – Lumbago – og hensynsbetændelse. Hvad hedder du for øvrigt? Spurgte den skaldede kok. Jeg hedder Kurt Snotnoise! Sagde jeg. Jeg gav ham hånden. Det er min Avis der arrangerer løbet og betaler alle regningerne. Øjeblikkeligt transponerede, den lidt sure og lidt vrantne, sig om til den flinke og søde skaldede kok, han jo var inderst inde. Vi betaler det, det koster sagde jeg. Jeg kiggede, sådan lidt i tanker, op og ned af ham. Jeg skal være lidt over det hele! Sagde jeg til ham, du må endelig sige til, hvis der er noget du mangler.

Jeg havde nu en time til at tjekke det hele. Jeg startede med det vigtigste, nemlig sprutten. Som gammel Kældermester var det Lars Hald der havde fået den opgave. Ved første øjekast så der da heller ikke ud til at mangle noget. Der holdt også en stor tankbil med øl bag ved slottet, og foran slottet var de ved at stille en pølsevogn op, med fadølssbar.

Lars Hald var den første der kom. Bogstaveligt talt dinglende ind af døren. For helvede Lars! Sagde jeg, lovede du ikke at komme ædru i aften. Hold nu kæft! Sagde Lars, bare fordi man har fået 7, 8, 9, 10, 12 øl skal man straks høre for det. Jeg har holdt mig meget tilbage i dag! Sagde han. Jeg har kun drukket det halve af hvad jeg plejer. Plus det løse, tilføjede han.

Det er sjovt, at det lige er dig der skal stå og dele vand ud! Sagde jeg, og grinede. Vand! Fnøs han, hvem har bildt dig ind, at vi skal have vand. Jeg lavede en vejledende afstemning blandt løberne, og der var kun én der ville drikke vand. Må jeg gætte hvem det var! Sagde jeg, jeg tænker selvfølgelig på Lisbeth Elfving. Jeg kender hende fra pensionistturene! Sagde Lars, og det var fandme ingen fornøjelse. Det er træls i længden med én der kun drikker sodavand.

Jeg har hyret Børge ind som altmuligmand, han skulle komme ved 7 tiden! Sagde Lars. Vi skal have én der kan holde skidt i bund, og vaske op og sådan noget. Der kommer også et par damer og hjælper til. Nå det var jo godt, så kørte den side af historien! Tænkte jeg. Efter middagen fordeler vi os på de poster vi har fået udleveret! Sagde jeg, og så gælder det fandme om at være kvik Lars! Sagde jeg til ham, så hvis jeg var dig vil jeg holde lidt igen med sprutten de næste par timer. Nå der har vi Børge! Sagde Lars. Kom her din gamle rørsanger! råbte han, nu går vi lige i ølkælderen og varmer lidt op.

Jeg vil fandme håbe, at det her klapper! Tænkte jeg, ellers skal jeg egenhændigt sørge for, at Lars Hald - den drukmås - får sin røv på komedie. Jeg slog et lille slag ud i køkkenet for at se hvordan det gik med kokken. Han var som sædvanlig sindssyg. Et eller andet fejlede han i hvert fald.

Skulle jeg snuppe mig en lille én mens jeg ventede. Punchebowlen stod midt i lokalet på et rundt bord. Jeg hældte i et glas, og bar det over til buffeten som var min arbejdsplads aftenen igennem. Jeg lugtede først til den, for man kunne aldrig vide, da det var Lars Hald der havde blandet det. Det lugtede faktisk ikke værst, så jeg tog et ordentlig bløb af glasset. Jeg mærkede at det sortnede for mine øjne, mens jeg samtidig kunne mærke at min Toupe' lettede fra mit hoved, Er det sådan at dø, hulkede jeg. Hold kæft hvor det smagte godt! Tænkte jeg, der har ham Lars fandme haft en heldig hånd. Jeg

tømte glasset og hentede et nyt som jeg også drak. Og et mere. Jeg gik ved en fejl ud i køkkenet i stedet for buffeten ved det femte glas. Kokken var stadigvæk sindssyg.

Jeg hørte pludselig latter udenfor. Det lyder som om det er Gerda! Tænkte jeg, den latter der går man ikke fejl af. Hun kom leende ind ad den store slotsdør, sammen med Liselotte Cramer. Begge damerne var selskabsklædte og det var som om de hørte til på slottet. Godaften de damer! Sagde jeg, nu skal i hjælpe jer selv, og ta hvad i har lyst til. Din toupe sidder omvendt! Sagde Gerda, mens hun lignede én der undertrykte et fnis. For satan da også. Jeg mærkede hurtigt efter, og fes ud på toilettet.

Hyldahlerne var kommet, da jeg kom tilbage. Jacob havde lånt tøj af faderen kunne man tydeligt se. Buksebenene gik til anklerne og ærmerne gabte helt utroligt. Bonnie havde en lang hvid selskabskjole på, fyldt med små og store hvide heste lavet i tyl. John havde ikke gjort meget ud af sig selv. Han havde sikkert kun det ene sæt tøj, som han har lånt til Jacob, så han havde taget sit Tyrolerkostume på. Camilla kom hen og hilste på, da hun ankom sammen med sin mor. Hej Kurt! Sagde hun, har du fået købt nogle nye sko. Ja tak! Sagde jeg, hvordan har geden det, kan den holde huldet. Det kan du se lige om lidt! Sagde hun hemmelighedsfuld.

Hej Camilla! Råbte John, har du Mette med. Den er bundet til flagstangen udenfor! Råbte Camilla. John forsvandt ud af døren. Så var det altså derfor han havde Tyrolerkluns på, som den eneste! Tænkte jeg. Jeg følte mig ikke rigtig tryk ved den ged.

Ulla kom sammen med Anette, som skulle skyde løbet i gang. Jeg mærkede efter i lommen om jeg havde løsskudspatronerne. Det havde jeg. Lidt efter kom Henrik som den sidste.

Kan jeg lige få ordet til en kort bemærkning! Råbte jeg. Ang. Løbet, bliver der ikke løbet, men gået. Man starter herfra med nogle intervaller som er tilfældige, to og to, så man har én at snakke med. På et tidspunkt kommer man til post 2 hvor Lars Hald sørger for udskænkningen. Ved post 2 er der mulighed for en dans, da Radioens Big Band sidder klar med Niels Jørgen Steen ved klaveret. Den tid i tilbringer ved post 2, uanset hvor lang tid det bliver, bliver trukket fra den samlede tid når i kommer til målet. Så det får ingen praktisk betydning uanset hvor lang tid man er på post 2. Når i går her fra, skal i altså sørge for at blive registreret her ved Henrik. Og det samme skal i, når i kommer tilbage. Efter middagen vil der være lidt underholdning ved medlemmerne. Jeg har ingen ide om hvad det går ud på, men skal vi ikke starte med at gi os selv en hånd. Alle klappede. Og så vil jeg gerne give ordet til Henrik.

Jeg kan glæde jer med, at de sidste sponsorkroner kom i kassen i går! Råbte han. Det vil sige at der er præcis 500.000 kr. til førstepræmien. Voldsom og ekstatisk klappen! Råbte Henrik. Lars Hald og Børge dukkede endelig frem fra ølkælderen fulgt af "den skaldede kok". Skulle du ikke lave mad! Råbte jeg til "Den skaldede kok". Giv mig en halv time! Råbte han, så er maden klar. Lars! Du må hellere fylde noget mere sprut på Bowlen! Sagde jeg.

Børge hør lige her. Du tager en kasse øl i hver hånd og går ud til post 2 med dem. Orkestret må være ved at dø af tørst efterhånden. Hvad skal jeg så selv drikke? Spurgte Børge. Du kan jo se, om du kan balancere med en kasse øl oven på hovedet sagde jeg ironisk, du kan da også have en flaske snaps i hver lomme. Han greb min hånd. Tak Kurt! Sagde han med grådkvalt stemme, du har fandme altid været en guttermand.

Jeg stak igen hovedet ud i køkkenet, men trak det lige så hurtigt tilbage. "Den skaldede kok" sprang rundt som en afsindig, ligesom han plejede. De to gårdmandskoner han havde fået som hjælp, sad og trøstede hinanden i det ene hjørne. Bare de ikke kommer bagefter og skal have Psygologhjælp! Tænkte jeg. Jeg skulle måske have hyret Nicolai Kirk eller Søren Gericke, men de er jo også skrupsføre.

Foreløbig så det ikke ud til, at nogen manglede mad, da trafikken til bowlen foregik upåklageligt. Jacob havde smidt jakken, og John havde smidt Tyrolerhatten. De sad med armen om halsen på hverandre og sang Sømandssange. Liselotte var i fuld gang med at lære de andre damer en gang militær disciplin. Se lige ud! Sagde hun. Det skal gå så hurtigt og stramt, at snottet hænger i guirlander fra næse til næse. Gerda som havde taget sit gode humør med, kunne slet ikke komme til sig selv oven på den melding. Hun lå ind over bordet og hulkede af grin. Da latter smitter (især Gerdas) varede det ikke længe inden hele selskabet morede sig kongeligt.

Der er mad, var der en stemme der brølede. Det var "den skaldede kok" der stod og svajede i køkkendøren. Gårdmandskonerne stod bagved ham med et fad i hver hånd. Deltagerne fandt hurtigt deres pladser, og det varede ikke længe inden der faldt ro over selskabet.

Da folk var færdige med at spise, rejste Henrik sig op. I min egenskab af aftenens Toast Master har jeg et par praktiske oplysninger. Nej, Ludmilla kommer ikke! Sagde han, medmindre jeg ringer til hende. Han vinkede afværgende med den ene hånd. Jeg er ikke kærester med Ludmilla, og jeg har ikke været i seng med Ludmilla, og jeg ville fandens gerne tale med den idiot der påstår noget andet.

Desserten er mere Bowle, denne gang med Gin og Vodka i. Mens vi drikker desserten, vil der være underholdning af forskellig slags, udført af vore medlemmer. John Hyldahl har bedt om at være den første, da han ikke mener, at han kan stå på benene, hvis han skal være den sidste.

Der var ikke et øje tørt, da John kom trækkende ind med Camillas ged. Gaften! Sagde John, min ged og jeg vil gerne bræge et nummer som i sikkert alle sammen kender. Er du klar spurgte han geden. Den nikkede.

**Man kan vel ikke gøre for, at man har Mæææææh.
Og rent magnetisk drager frøkner og så Mæææææh.
Der bli'er for min skyld udstødt suk i mange Mæææææh.
Og der bli'er drømt om mig i mangt et Mæææææh.
Jeg li'frem vader rundt i hvide Mæææææh.
Så jeg må sådan gå og passe på mig Mæææææh.
Sku' man ha' vrøvl, fordi man har en smule Mæææææh.
Man kan jo ikke gøre for det, kan man Mæææææh.**

Et tordnende bifald mødte John og hans ged, da de var færdige. John tog hatten af med den ene hånd og bukkede dybt, og det benyttede geden sig af, og snuppede hatten, som den i et par mundfulde satte til livs.

Er du optaget i aften! Spurgte John geden, du er lige en pige for mig. Næææææh! Sagde geden.

Så vil jeg gerne bede Lisbeth gøre sig klar til sit nummer! Sagde Henrik. Man kan stadig se dette nummer blive udført i de store Cirkus. Hun kalder sig The Bottle Women. Lisbeth skubbede et

garderobestativ ind hvorpå der var hængt 8 flasker der ikke havde lige meget vand i. Hun tog en teske frem og viste den frem for publikum. Hun slog prøvende på en af flaskerne, og der fremkom en ikke ubehagelig lyd. Hun fiskede en lille lommebog frem, og mens hun kiggede i den, spillede hun - Se den lille kattekillig. Næsten helt rigtigt. Der var en forbløffet pause i et par sekunder, inden der brød et tordnende bifald løs.

Jeg ved ikke hvor mange der ved det! Sagde Henrik, men vi har en digter i vor midte. Værsgo Gerda, det er selvfølgelig dig jeg taler om. Gerda rejste sig, og bukkede sig til alle sider. Jeg vil gerne læse det sidste, og det første digt op, som jeg har lavet. Og vi starter med det første.

Hønsrødder og gullefødder

Og halsen af en due

Han der skyller øllet ned

Han har ingen Frue.

Hanedans og kyllingemix

Og halsen af en regnorm

Han der skyller snapsen ned

Han sidder midt i en brandstorm.

Svedne svende

Svedne svende med listige smil
 Jeg kløver min skal med min bue
 Jeg kryber på bugen i helt egen stil
 Bare jeg blir i min stue
 Og gerne lidt selskab med solkongens datter
 Den unge jomfru med de store patter.

Brunstige tyre med hornet på sned
 Det lakker så småt hen ad morgen
 Hvad skuer mit øje – en gammel ged.
 Den skutter sig heftigt i sorgen
 Imens vi afsynger klejnsmedens datter
 Den unge jomfru med de store patter

Skuder de mødes på sortladent hav
 De brydes i brænding og skumsprøjt
 I går jeg skiftede mit nav
 Min bil og jeg går lidt halvsløjt
 Til skæbnens luner, jeg har kun latter
 Min lille skat, med de store patter.

Gerda havde læst det op, med tryk på hver stavelse, og jo længere hun kom frem i teksten kunne jeg mærke, at det greb hende mere og mere. Til sidst, da hun stod med den ene arm hævet, og sit blik skuende ud i det store intet, kunne selv den lille knappenål ikke være med. Et tordnende bifald

slog op imod hende. Det var fornemt Gerda! Sagde Henrik, et digt siger tit mere end mange ord. Han rømmede sig.

Og nu vil jeg gerne præsentere Ulla og sine to Italienske hunde.

Døren gik op og ind dansede Ulla til tonerne af "Se her kommer mutter med kost og spand" med et henført udtryk i ansigtet, fulgt af sine to veldresserede hunde. Midt på gulvet gik hun langsomt i spagat. Hundene sprang op på hendes skuldre, hvorfra de modtog bifaldet med en hoven mine. Efter visse problemer med at komme op igen, (John og Henrik tog hende galant i hver sin arm og halede hende på højkant) fremdrog hun 2 hula hop ringe fra en hemmelig lomme i sin bikini. Hun holdt dem op, så de var 10 cm. Over gulvet. Den ene hund bjæffede, og hun halverede afstanden. Begge hundene løb ned bagerst i lokalet for at få et godt tilløb. I fuld fart løb de mod ringene, som de med et elegant hop sprang igennem. Denne kraftpræstation, var så absolut noget jeg ville tage med hjem, og tage frem, igen og igen, i mine lidt mere tunge stunder! Tænkte jeg. Skal vi give Ulla og hendes to dejlige hunde en hånd! Råbte Henrik.

Nu er det på tide at vores alle sammens Camilla kommer på banen! Sagde Henrik, og hvad har du til os. Oprindeligt havde jeg tænkt mig at give jer et kursus i Sweitzertyske eder og bandeord, men det ville tage hele aftenen! Sagde Camilla. I stedet for vil jeg læse min yndlings madopskrift op. Dette fik publikum til at dele sig i to dele. Herrerne gik udenfor for at tisse, og damerne gjorde sig klar til at tage notater.

8 skiver flutes

1 rulle gedeost med skorpe

16 dadeltomater

Salt og peber

12 løvstikkeblade

1 dl olivenolie

8 valnødder

Lidt revet ost

1 tsk. flydende honning

Fremgangsmåde

Skær tomaterne i halve, læg dem i et ovnfast fad og dryp dem med olie, salt og peber. Langtidsbag dem ca. 45 min. ved 180°. Blend løvstikkeblade, olie, nødder, ost og honning, til en jævn pesto. Rist fluteskiverne. Skær osten i skiver og læg dem på brødet. Grill dem i ovnen ved 275°, til osten bobler. Anret med tomaterne og hæld pesto ved.

Denne opskrift er edder rastemig én der sparker røv! Sagde Camilla, da hun var færdig med at læse op. Henrik skulle lige til at sige noget, da han blev afbrudt af "den Skaldede kok" der mærkværdigvis stadig holdt sig på benene. Han stod i døren til køkkenet, og griflede opskriften ned. Det lyder fandme lækkert råbte han, hvis jeg må bruge den, er der en gratis middag til dig og familien hvis, i kommer til København. Top! sagde Camilla, det kan du fanden rastemig tro, at vi gør.

Vi har nu et af højdepunkterne i aften! Sagde Henrik. Nu vil Anette og Liselotte strikke om kap. Målet er sådan en fætter her! Sagde han og holdt en grydelap i vejret. Selv om mændene lige havde været ude for at tisse, forsvandt de udenfor igen. Anette og Liselotte gjorde sig klar til at slå masker op. Er i klar! Spurgte Henrik. De nikkede. Værsgo strik. Jeg må tilstå at jeg aldrig bliver den

store tilhænger af denne sport. Har man set den ene måske har man også set den anden. Kvinderne benyttede sig da også af chancen til at fylde bægeret op. Under strikningen kom Lars Hald hen og rykkede mig i ærmet. Hvor fanden har du været henne? Spurgte jeg. Du har stort set ikke været her siden middagen. Jeg var nødt til at følge en af Gårmandskonerne hjem, sagde han med et sjofelt grin. Hun var også meget ked af det, på grund af den måde som "den skaldede kok" havde behandlet hende på. Hun er ikke ked af det mere, hvis man kan sige det på den måde. Han grinede igen sjofelt.

Skal vi gå udenfor og ryge en fed! Foreslog han. Det kan vi sagtens nå inden de er færdige med den grydelap. Lars for helvede! Sagde jeg, du kan gå udenfor og ryge dit lort selv. Jeg har laster nok, kan jeg fortælle dig, jeg behøver ikke at have flere. Kom nu! Sagde han, bare et hvæs. De to strikkere sad nu med et sugerør nede i hvert sit glas, mens de strikkede. De var sådan cirka halvt færdige kunne jeg se. Et hvæs! Sagde jeg til ham, og ikke mere end det. Selvfølgelig! Sagde Lars Hald. Du kan trygt stole på mig Kurt.

Da vi kom ind igen, manglede der kun én pind. Fingrende gik som trommestikker, og på nøjagtig samme tid rakte de grydelappen triumferende i vejret. Uhørt spændende! Råbte Henrik. Jeg ville sommetider ønske at vores nyheder på "Randers her og nu", eller hvad fanden den nu hedder, var ligeså spændende. Der må være dødt løb! Sagde han, og i skal have en præmie hver. Anette, du giver Liselotte din grydelap, og Liselotte, du giver Anette din. Tillykke begge to. Skal vi gi' dem en hånd! Råbte han.

På nuværende tidspunkt mangler vi kun to numre! Sagde Henrik. Muligvis kun et, da Lars Hald har sat sig selv på som den sidste. Han er lidt indisponeret i aften på grund af sin snue. Jeg vil bede jer om at tage godt imod Jacob og Bonnie, der for første gang nogensinde vil skændes offentlig. Jacob kommer ind og tager plads ved bordet. Jacob har sin hjemmevest på og i munden har han en pibe, som han tænder. Han tager et par kraftige hvæs, tager piben ud af munden og kigger forundret på den. Han tager et par hvæs mere, og får et mildt udtryk i ansigtet. Jeg havde for længst genkendt Lars Halds pibe, men besluttede mig for, at blande mig udenom. Bonnie kommer nu ind, slæbende på en støvsuger og en gulvspand fyldt med vand. Nå, der er du! Sagde Jacob. Det var da en helvedes tid du bruger om at støvsuge og vaske gulv. Hvis du syntes det! Sagde Bonnie, synes jeg, at du selv skulle få fingeren ud af røven og gøre det selv. Ved du hvad! Sagde hun, du laver ikke dagens gerning. Du sidder på din røv hele dagen og drikker øl sammen med Børge på den skide bænk ved kirken. Det er sgu da fordi du er så træls at være sammen med! sagde Jacob. Hver eneste gang du ser mig, vil du enten ha' sex eller penge, og du ved udmærket, at jeg ikke kan gi' dig nogle af delene. Der er ikke én der regner mig for en skid! Sagde Bonnie. Hvem tror du pudser dine sko, og laver din mad, stopper dine strømper og smører din madpakke. Får man nogensinde tak? Nej man gør ikke. Jeg kunne ligeså godt flytte, der er ikke én der vil savne mig. Jacob halede en røget sild frem fra vestelommen, og smed den på bordet. Gider du lave kogt torsk i sennepssovs til aften! Sagde han. Det der er en sild! Sagde hun. Gu er det da ej! Sagde han, det er en torsk. I modsætning til dig! Sagde hun, kan jeg godt kende forskel på en sild og en torsk. Aha! Sagde han, og hvad er så forskellen. En torsk er meget mindre end en sild! Sagde hun triumferende.

Skal vi ikke lade Bonnie få det sidste ord! Råbte Henrik. Et sandt drama der her rullede sig op. Vi er helt oppe at ringe på Henrik Ibsen og August Strindberg klokken.

Tak til Kurt Snotnoise for en sublim tekst. Jeg bukkede ud mod publikum. Jacob stoppede ned i piben med sin tommeltot og luskede udenfor.

Nu mangler vi kun Lars Hald! Sagde Henrik, er der nogen der har set ham for nylig. Han var her lige før! Sagde jeg, han er muligvis ude for at tisse, jeg kigger lige efter. Ganske rigtig. Han stod og stak snuden sammen med Jacob. Du kommer lige i det rigtige øjeblik! Sagde han og rakte mig piben. Kun et hvæs! Sagde jeg, ellers går det bare galt. Du skal ind og synge! Sagde jeg, da vi havde grinet færdig.

Jeg vil gerne synge Dessun Norma! Vrøvl! Sagde han til sig selv. Nessun Dorma hedder den da. Jeg tvivler stærkt på at der var nogen der hørte hvad han sagde. Geden stod og brægede i et hjørne, og kvinderne sad og bræ – snakkede omkring bordet. John og Jacob var gået i gang med at synge Kandis. Det har som bekendt den fordel, at man kun behøver at lære én melodi udenad. Henrik sad og talte i telefon, og jeg kunne desværre ikke høre ret meget af det han sagde. Anette! Råbte Lars, må jeg lige låne din pistol. Selvfølgelig Lars, men du skyder ikke geden. Det kunne jeg ikke drømme om, så lang tid der er en kat i nærheden! Sagde han. Der fik hun den! Tænkte jeg, det var fandme hende selv der skød katten derhjemme. Lars tog pistolen og rettede den op i luften, og trykkede af. Der lød et øredøvende brag. Brag nummer to kom, da lysekronen landede på gulvet lige foran Lars. Henrik! Råbte Lars, det var bægeret der løb under, det var prikken under iet. Jeg synger ikke, når jeg skal sætte livet på spil. Jeg troede fandme at det var en pæn side, den der Randers & Co.

Han satte sig hen til pigerne i håb om lidt sympati. Han begyndte at græde. Jeg havde glædet mig sådan til at synge trusserne af jer, snøftede han. Hvis jeg var Jacob! Tænkte jeg, ville jeg passe lidt på Bonnie, hun virker en anelse forsømt. Jeg trak mig lidt nærmere til Henrik, der havde genoptaget sin telefonsamtale. Det var i hvert fald ikke hans mor han talte med, kunne jeg høre på hans honningsmurte stemme. Nåååh! Sagde han, kom Røde godt nok med en mus, som den lagde i dit skød. Ja den ligner sin far den Kat. Hvordan går det så med vapsen, savner den sin far. Han lyttede. Ja det ved jeg godt! Sagde han, jeg har kun været væk tre timer. Men i det her selskab er det fandme rigeligt. De er skidefulde og på rulleskøjter. Jeg kommer nok om 2 – 3 timer! Sagde han, og så har jeg en gave med til dig. Hæ hæ.

Må jeg bede om jeres opmærksomhed! Råbte Henrik. Om 10 min. starter det store løb som godt nok foregår i gang, og jeg vil bede jer om at danne par. Når vi har sendt det første par af sted, går vi andre ud til pølsevognen, og får nogle pølser og nogle fadbamser. Derude, bliver næste hold sendt af sted, på et tidspunkt som der kun er mig der ved. Husk, at den tid i danser og hygger jer med Radioens Bigband, ikke tæller. Skal vi gå udenfor.

På vej ud mærkede jeg efter, om jeg stadigvæk havde løsskudspatronerne i lommen. Det havde jeg. Giv mig lige pistolen! Sagde jeg til Anette, så skal jeg lade den. Vi skal helst ikke have flere vådeskud i aften. Jeg tænkte med gru på den regning vi sikkert ville få, for den antikke lysekroner som Lars havde skudt ned. Jeg kiggede ind i løbet. Der var ikke antydning af patroner. Jeg tog to

patroner fra min lomme og satte én i hvert kammer. Jeg havde været Løjtnant i Garderhusar Regimentet, og jeg vidste godt hvordan en løsskydningspatron så ud. Jeg gav Anette pistolen igen! Og sagde til hende! Husk at skyde op i luften Anette.

Hvem er det første par! Råbte Henrik. Liselotte og Gerda rakte hånden op. Er du klar Anette! Spurgte han. Hun nikkede. Han hævede armen, mens han kiggede på sit ur. Gå! Sagde han og slog armen ned. I det samme fyrede Anette pistolen af op i luften. Der lød et langtrukket Huuuu, og de kunne høre noget der dumpede ned mellem grenene, og lande med en dump lyd for fødderne af Anette. For helvede da! Sagde Henrik, det er en Hornugle. Han tog den i benene, og smed den om bag Pølsevognen. Et par minutter senere så jeg Anette liste om bagved og komme Uglen i en Plasticpose. Den bliver sikkert serveret som gås på søndag! Tænkte jeg.

Det er på tide at du får pumpet cyklen! Sagde Henrik til mig. Og, vil du gøre mig en stor tjeneste? Jeg nikkede. Tag ham Lars Hald med, jeg er snart træt af hans ragen rundt, i hans evindelige brandert. Det kan du fandme ikke være bekendt Henrik. Jeg mindst ligeså træt af den idiot som du er! Sagde jeg. Han vendte sig væk, og lod som om han ikke hørte mig. Hvem er det næste hold! Råbte han. Camilla og Lisbeth rakte hånden op. Godt i gør jer klar. Må jeg høre de næste hold. Bonnie og Jacob, udmærket. Anette og Ulla og John og? Fandens også! Sagde Henrik, det havde jeg ikke lige tænkt på. Vi er et ulige antal. Vel er vi da ej! Råbte John, jeg går sammen med min bedste ven. Han bøjede sig ned og slog armene om halsen på geden. Hmm! Sagde Henrik, der står ganske vist ingenting om den situation I reglerne.

Jeg trak Lars med udenfor. Nu kører vi til post nr. 2! Sagde jeg. Du kan sidde på bagagebæreren på min cykel, men du sidder ordentligt. Hvis der er nogen der tror, at det er morsomt at køre på en skovvej når det er mørkt, med en skidefuld stodder bag på, så kan de godt tro om igen. Vi kunne høre Big Bandet i det fjerne spille Nancy. Et af Frank Sinatras gamle numre. Der var også én der sang, og det undrede mig en smule, da de ikke havde nogen sanger med. Da jeg forhandlede med Orkestret havde de spurgt om de skulle ta' en sanger med. Da jeg hørte prisen sagde jeg nej. Efter 10 minutter passerede vi Gerda og Liselotte. Jeg vil gå sammen med pigerne snøvlede Lars. Gu vil du ej! Sagde jeg til ham, du bliver bare siddende hvor du sidder.

Vi drejede ind i den lille lysning hvor Orkestret sad. Den første jeg fik øje på var Børge der stod med en mikrofon i hånden og sang. De var i gang med The Lady is a Tramp, også et af Frank Sinatras store numre. Hold da helt kæft hvor han synger godt! Sagde Lars, hvis jeg ikke vidste bedre kunne man godt tro at det var Frankie selv der stod og sang. Som Journalist er man svær at imponere, men i det her tilfælde vil jeg gøre en undtagelse. Jeg kunne mærke den klump i halsen der altid arriverede når der var store oplevelser i vente.

Da nummeret var færdigt, klappede hele orkestret med Niels Jørgen Steen i spidsen som rasende af Børge. Børge stod lidt betuttet og tog imod hyldesten med et genert smil. Niels Jørgen fik pludselig øje på mig, og kaldte mig nærmere. Hvem er han? Spurgte han, og pegede på Børge.

Børge bor inde i Randers! Han holder til i midtbyen, sagde jeg lidt svævende. Den mand er et naturtalent! Sagde Niels Jørgen. Vi sad og varmede op med lidt Basie, da jeg kunne høre én der sang med. Jeg vendte mig om, og der så jeg denne kæmpe store neger stå med et lykkeligt udtryk i ansigtet. Han skal med til København, og så skal vi øve os lidt, og så forventer jeg et brag af en gennembrudskoncert. Jeg skal spørge min klient om han er interesseret! Sagde jeg. Han er sådan set ret glad for at bo i Randers. Din klient! Sagde Niels Jørgen. Ja, sagde jeg, jeg har haft Børge i min stald et stykke tid nu. (fra i eftermiddags da jeg hyrede ham til opvasken) Ingen problemer der! Sagde Niels Jørgen, koste hvad det vil, den mand skal med til København.

Det var sandelig gode nyheder, og jeg kunne allerede se pengene flagre ned i min tegnebog. Men foreløbig havde jeg et stykke arbejde der skulle gøres. Jeg satte mig ved tidtagningsbordet og førte løbs listen ajour med de rigtige navne og de rigtige par. Og så satte jeg mig til at vente. Børge og Big bandet spillede videre, under stadig større entusiasme fra Niels Jørgen Steens og orkestrets side. Efter et kvarter dukkede de første to "løbere" op. Som forventeligt var det Gerda og Liselotte. Jeg vinkede dem over til bordet og førte det nøjagtige tidspunkt for ankomsten ind på listen. Var det hårdt? Spurgte jeg? Hårdt! Gentog Gerda, du skulle prøve at tage med os på arbejde en dag eller to, det er hårdt. Og så lo hun så højt, at orkestret kom ud af takt. I er velkomne til at gå i baren, mens vi venter på de andre! Sagde jeg. Lars Hald står klar med eksotiske drinks. Det vil jeg fandme håbe for ham, at han gør! Tænkte jeg. Ham slipper jeg da for at se på, hvis jeg flytter til København.

I løbet af en times tid var alle løberne ankommet. John og geden ankom som de sidste. Hans ansigt og tøj var fyldt med rifter. Han havde bundet en snor i halsbåndet på den, da de startede og havde besluttet med sig selv, at han bare ville følge efter geden. Han havde dog ikke regnet med, at den ville gå igennem samtlige brombærkrat der var på ruten. Det gør ikke noget! Sagde John. Han bøjede sig ned og slog armene omkring den. Far elsker dig alligevel! Sagde han ømt. Mæææææh sagde geden.

Der kom nu gang i dansen. Da der var en vis mangel på mandlige dansepartnere måtte jeg og Lars Hald ud at svinge træbenet engang imellem. Børge fik nogle pauser indimellem og der kunne man se ham med noget så eksotisk som en Sodavand. Det sagde mig, at han tog det alvorligt, og jeg begyndte næsten at glæde mig til mit næste møde med min bankrådgiver. En ung pige, der næsten lige var kommet ud af skolen, og som bildte sig selv ind, at hun kendte alt til min økonomi. Jeg vinkede ham hen til mig. Børge! Sagde jeg, når du nu skal til at være en kendt sanger, er du nødt til at have en manager, det har alle de kendte sangere. Du ved sådan en der skaffer dig jobs, og som forhandler om, hvor mange penge du skal have for at synge. Det er jo ikke noget sangeren har noget med at gøre. Han har jo travlt med at give interviews og skrive autografer. Der kommer jo sikkert også noget TV arbejde. Jeg kunne se at Børge lyttede intenst, så jeg fortsatte. Nu ligger det sådan, at jeg har været Manager et stykke tid, og jeg kunne godt tænke mig at vi får et samarbejde op at stå! Sagde jeg. Hvad siger du, Børge? Jeg kunne se Børges store udtryksfyldte øjne blive fyldt med tårer. Kurt! For fanden, sagde han, og greb min hånd, du har

fandme altid været så god ved mig. En aftale? Spurgte jeg. En aftale! Sagde Børge. Hvor sover du henne for tiden? Spurgte jeg. I midtbyen et sted, sagde han lidt svævende. Du sover hjemme hos mig i nat! Sagde jeg, så kan vi lave en kontrakt i morgen.

Jeg kiggede på mit ur. Det var på tide at sende de første af sted. Jeg fik fat i Gerda og Liselotte der valsede rundt med hinanden på dansegulvet. Så er det nu piger, nu skal vi tilbage til Henrik, og så skal vi være skidefulde. I løbet af en times tid havde jeg fået sendt alle af sted.

Det sidste hold var John og geden.

Børge og Jeg tog et lille møde med Niels Jørgen Steen inden Lars og jeg også skulle tilbage. Vi er nødt til at rejse nogle penge, inden der for alvor kan komme gang i Børges karriere! Sagde jeg til Niels Jørgen. Børge har ingen, og mine midler er også begrænsede. Penge bliver ikke noget problem! Sagde han, jeg forvalter min datters store formue som hun har grundlagt ved at lave film, og der låner jeg bare et par håndører. Kom ned til mig i morgen formiddag, så ordner vi det praktiske. Jeg bor på Hotel Randers.

Vi skal til at skynde os! Sagde jeg til Børge, vi skulle helst komme før John og Geden. Børge smed Lars Hald op på skulderen og vandrede fuldstændig ubesværet af med ham. De eneste vi mødte på vejen tilbage var John og hans ged. Mødte og mødte er så meget sagt, men vi kunne høre dem. Geden var åbenbart ved at slæbe John igennem et krat af en slags. Med eder og forbandelser i vores ører fortsatte vi mod slottet.

Der var gang i den da vi kom tilbage. De eneste der manglede at komme i mål var John og hans ged. Selv de mest tungnemme kunne regne ud, at han ikke kunne vinde. Vi kunne høre på lang afstand hvordan han hersede med den. Han listede – han lokkede – han truede. Et øjeblik efter kom han ud af skovtykningen med geden efter sig. Den havde sat alle fire ben i jorden, og han måtte bruge alt hvad han havde. Med opbydelsen af sine sidste kræfter krydsede John målstregen og sank om. Geden satte sig på røven 2 meter fra målstregen og gik i gang med at æde et stykke pølsebrød. John! Råbte Henrik, geden skal helt over målstregen, ellers gælder det ikke. En pølse! Råbte John, skynd jer at komme med en pølse. Og så kom den over, til alle deltagernes store jubel. Ø! Sagde John, og det fik han.

Der går lige ti minutter, så har vi resultatet af Randers & Co store sommerløb! Sagde Henrik, så jeg vil forslå, i nupper jer en pølse og en fadbamse i ventetiden.

Må jeg få jeres opmærksomhed! Råbte Henrik. Vi har nu resultatet og den endelige vinder. Han kiggede rundt på de spændte ansigter. Det har jo været en mærkelig omgang det her. Et løb der ikke har været et løb, men skulle spadseres. Det har også foregået i mørke, og man kunne sikkert ikke fortænke nogen i at sætte farten en smule op - indimellem. En halv million er jo mange penge for de fleste af os. Vi, der alle er medlemmer på Randers & Co siden er jo socialt indstillede, og har hjertet i den rigtige side, så derfor besluttede vi før løbet, at det skulle være den der kom sidst i mål, der ville vinde. Og den der kom sidst i dag var GEDEN METTE – Gi den en stor hånd! Råbte

han. Det var en meget lille hånd i begyndelsen, men efterhånden, som folk havde slugt deres Kameler og smidt deres rejsedrømme i skraldespanden, blev hånden større.

Nu var der jo to på hvert hold, og vi syntes, at de skulle dele gevindsten ligeligt, så der er 250 tusinde kr. til John Hyldahl – Giv også ham en stor hånd! Råbte Henrik. Denne gang var klapsalverne noget mere entusiastiske.

Som værge for Geden Mette vil jeg gerne se Camilla heroppe. Værsgo! Sagde Henrik, og overrakte hende en check på størrelse med et spisebord. Mange tak! Sagde Camilla, men Mette og jeg har besluttet os for, at donere pengene til "Ensomme gamle kattes værn". Pengene skal sikre, at de får en røget sild hver søndag. Er det rigtig! Sagde Henrik. Han kunne næsten ikke tale for bare bevægelse. En usædvanlig smuk tanke. For eftertiden må du bande alt det du vil på Randers & Co siden! Sagde han bevæget.

Da han havde tørret tårerne væk, gjorde han sig klar til næste præmieoverrækkelse. John Hyldahl vil du komme herop! Sagde han. Han overrakte John en check på størrelse med et sofabord. Tillykke John! Sagde han. Den er ærlig fortjent. Hvis jeg skal være ærlig fældede jeg sgu en lille tåre da Alpestokken donerede sine penge til "Ensomme gamle kattes værn"! Sagde John. Jeg mangler ikke noget, så for at blive i den gode stemning vil jeg gerne donere min præmie til "Ensomme gamle hundes værn". Jeg vil sørge for, at de får et stort saftigt kødben hver søndag. Ved disse ord kastede hundeejerne og katteejerne sig om halsen på hverandre og opførte en glædesdans. Anette fyrede startpistolen af, op i luften, og blev belønnet med en Hornugle mere. Nu er der i hvert fald nok til på søndag! Tænkte hun.

Jeg trak geden til side. Har du en kommentar til vores læsere! Spurgte jeg. Næææææh! Sagde Mette

Af vores udsendte reporter Kurt Snotnoise